

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (piata komora)

z 9. júna 2016*

„Dumping — Dovoz bioetanolu s pôvodom v Spojených štátoch — Konečné antidumpingové clo — Žaloba o neplatnosť — Združenie — Neexistencia priamej dotknutosti členov — Neprípustnosť — Celoštátne antidumpingové clo — Individuálne zaobchádzanie — Výber vzorky — Právo na obhajobu — Zákaz diskriminácie — Povinnosť náležitej starostlivosti“

Vo veci T-276/13,

Growth Energy, so sídlom vo Washingtone, DC (Spojené štáty),

Renewable Fuels Association, so sídlom vo Washingtone,

v zastúpení: pôvodne P. Vander Schueren, advokát, neskôr P. Vander Schueren a M. Peristeraki, advokáti,

žalobcovia,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: S. Boelaert, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci pôvodne G. Berrisch, advokát, a B. Byrne, solicitor, neskôr R. Bierwagen a C. Hipp, advokáti,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Európska komisia, v zastúpení: M. França a T. Maxian Rusche, splnomocnení zástupcovia,

a

ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol, v zastúpení: O. Prost a A. Massot, advokáti,

vedľajší účastníci konania,

ktorej predmetom je návrh na čiastočné zrušenie vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) č. 157/2013 z 18. februára 2013, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz bioetanolu s pôvodom v Spojených štátoch amerických (Ú. v. EÚ L 49, 2013, s. 10), v rozsahu, v akom sa týka žalobcov a ich členov,

* Jazyk konania: angličtina.

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora),

v zložení: predseda komory A. Dittrich, sudcovia J. Schwarcz a V. Tomljenović (spravodajkyňa),

tajomník: C. Heeren, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaniach 20. a 21. mája 2015,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 1 Žalobcovia Growth Energy a Renewable Fuels Association sú združeniami, ktoré zastupujú amerických výrobcov bioetanolu, pričom združenie Growth Energy zastupuje aj ďalšie organizácie pôsobiace v oblasti biopalív a združenie Renewable Fuels Association zastupuje aj zástancov etanolu v Spojených štátoch.
- 2 Na základe sťažnosti, ktorú podalo ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol (Združenie európskych výrobcov etanolu z obnoviteľných zdrojov, ďalej len „ePure“), začala Európska komisia antidumpingové konanie týkajúce sa dovozu bioetanolu s pôvodom v Spojených štátoch do Európskej únie podľa článku 5 nariadenia Rady (ES) č. 1225/2009 z 30. novembra 2009 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (Ú. v. EÚ L 343, 2009, s. 51, ďalej len „základné nariadenie“).
- 3 Žalobcovia tvrdia, že počas antidumpingového konania mali postavenie zastupiteľských združení a počas celého prešetrovania sa s nimi zaobchádzalo ako so zúčastnenými stranami.
- 4 V oznámení o začatí antidumpingového konania týkajúceho sa dovozu bioetanolu s pôvodom v Spojených štátoch amerických (Ú. v. EÚ C 345, 2011, s. 7) Komisia uviedla, že z dôvodu veľkého počtu vyvážajúcich výrobcov v Spojených štátoch, ako aj výrobcov Únie, má v úmysle vybrať do vzorky prvých aj druhých uvedených výrobcov v súlade s článkom 17 základného nariadenia.
- 5 Dňa 16. januára 2012 Komisia oznámila listom spoločnostiam Marquis Energy LLC, Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC a Platinum Ethanol LLC (ďalej len „výrobcovia vybraní do vzorky“), ktoré sú členmi žalobcov, že boli vybrané do vzorky vyvážajúcich výrobcov v Spojených štátoch. Tieto spoločnosti následne zaslali Komisii 22. februára 2012 svoje odpovede na antidumpingový dotazník a Komisia vykonala v ich priestoroch overenia na mieste.
- 6 Dňa 26. marca 2012 žalobcovia oznámili Komisii svoje písomné pripomienky k začatiu antidumpingového konania.
- 7 Dňa 24. augusta 2012 Komisia oznámila žalobcom predbežný informačný dokument, v ktorom uviedla skutkové okolnosti a úvahy, na základe ktorých sa rozhodla pokračovať v prešetrovaní bez uloženia predbežných opatrení (ďalej len „predbežný informačný dokument“). V bodoch 45 až 47 uvedeného dokumentu najmä konštatovala, že v tomto štádiu nie je možné posúdiť, či je bioetanol s pôvodom v Spojených štátoch vyvážený za dumpingové ceny z dôvodu, že výrobcovia vybraní do vzorky nerozlišujú medzi domácim a vývozným predajom a že všetok svoj predaj uskutočňujú cez neprepojených obchodníkov/výrobcov zmesí usadených v Spojených štátoch, ktorí potom miešajú bioetanol s benzínom a následne ho predávajú. Výrobcovia vybraní do vzorky nemali preto žiadnu

vedomost' o mieste urcena v'robku a jeho v'voznej cene. Komisia sa teda rozhodla pokracovat' v presetrovan' a rozsir'it' ho aj na obchodnikov/v'robcov zmes'ı, aby z'iskala u'daje o v'voznej cene, ako aj celkov'ı obraz o trhu s bioetanolom (bod 50 uveden'eho dokumentu).

- 8 D'na 11. septembra 2012 sa na z'aklade z'iadosti z'alobcov a spolochnost'ı Plymouth Energy Company a POET uskutochnilo vypochnutie uradnikom Komisie pre vypochnutie.
- 9 D'na 24. septembra 2012 z'alobcovia predloz'ili svoje pripomienky k predbezn'emu informachn'emu dokumentu.
- 10 D'na 6. decembra 2012 Komisia zaslala z'alobcom konechn'ı informachn'ı dokument, v ktorom na z'aklade u'dajov od neprepojen'ıch obchodnikov/v'robcov zmes'ı sk'umala existenciu dumpingu, ktor'ı by sp'osobil skodu v'robn'emu odvetviu Unie (dalej len „konechn'ı informachn'ı dokument“). Komisia teda uvazovala o ulozen'ı konechn'ıch opatren'ı s celošt'atnou sadzbou 9,6 % na obdobie troch rokov.
- 11 Z'alobcovia predloz'ili svoje pripomienky k tomuto dokumentu 17. decembra 2012.
- 12 Komisia listom z 21. decembra 2012 ozn'amila dopl'nuj'uci informachn'ı dokument, v ktorom v podstate uvazovala o predl'izen'ı doby platnosti konechn'eho dumpingov'eho opatrenia z troch na p'at' rokov a v ktorom d'alej vyzvala z'alobcov, aby k tejto zmene, ako aj ku konechn'emu informachn'emu dokumentu, predloz'ili p'isomne pripomienky najnesk'or do 2. janu'ara 2013.
- 13 Z'alobcovia predloz'ili svoje pripomienky k tomuto dokumentu 2. janu'ara 2013.
- 14 Komisia listom z 30. janu'ara 2013 reagovala na pripomienky z'alobcov ku konechn'emu informachn'emu dokumentu.
- 15 D'na 18. febru'ara 2013 prijala Rada Eur'opskej unie vykon'avacie nariadenie (E'U) c. 157/2013, ktor'ım sa uklada' konecne antidumpingove clo na dovoz bioetanolu s p'ovodom v Spojen'ıch št'atoch americk'ıch (U. v. E'U L 49, 2013, s. 10, d'alej len „napadnut'ı nariadenie“), v ktorom zaviedla antidumpingove clo na bioetanol nazvan'ı „etanolove palivo“, t. j. etylalkohol vyroben'ı z po'nohospod'arsk'ıch produktov, denaturovan'ı alebo nedenaturovan'ı, okrem produktov s obsahom vody vy'ss'ım ako 0,3 % (m/m) meran'ım podla normy EN 15376, ako aj etylalkohol vyroben'ı z po'nohospod'arsk'ıch produktov obsiahnut'ı v zmesiach s benz'ınom s obsahom etylalkoholu vy'ss'ım ako 10 % (v/v), ktor'ı je urceny' na pouz'itie ako palivo, s p'ovodom v Spojen'ıch št'atoch a v s'ucasnosti zaraden'ı pod c'ıselne znaky KN ex 2207 10 00, ex 2207 20 00, ex 2208 90 99, ex 2710 12 21, ex 2710 12 25, ex 2710 12 31, ex 2710 12 41, ex 2710 12 45, ex 2710 12 49, ex 2710 12 51, ex 2710 12 59, ex 2710 12 70, ex 2710 12 90, ex 3814 00 10, ex 3814 00 90, ex 3820 00 00 a ex 3824 90 97 (c'ıselne znaky TARIC 2207100012, 2207200012, 2208909912, 2710122111, 2710122592, 2710123111, 2710124111, 2710124511, 2710124911, 2710125111, 2710125911, 2710127011, 2710129011, 3814001011, 3814009071, 3820000011 a 3824909767), s celošt'atnou sadzbou 9,5 %, ktor'ı je definovaná ako pevn'ı suma 62,30 eura za tonu netto a uplatnuje sa u'merne podla hmotnostneho podielu celkov'eho obsahu bioetanolu poas obdobia piatich rokov.
- 16 Pokial' ide v'ıber vzorky vyv'azaj'ucich v'robcov v Spojen'ıch št'atoch, Rada v od'vodneniach 12 a'z 16 napadnut'eho nariadenia konstatovala, ze presetrovan'ım sa zistilo, ze z'iadny z v'robcov vybran'ıch do vzorky uveden'ıch v bode 5 vy'ss'ie nevyv'azal bioetanol na trh Unie. V skutochnosti v'robok pred'ovali na dom'acom trhu neprepojen'ım obchodnikom/v'robcom zmes'ı, ktor'ı ho potom zmies'ovali s benz'ınom a nasledne pred'ovali na dom'acom trhu a na v'voz najm'a do Unie. T'ito v'robcovia neboli systematicky informovan'ı, ci je ich v'ıroba urcena' na trh Unie, a nepoznali ani predajne ceny obchodnikov/v'robcov zmes'ı. To znamena', ze americk'ı v'robcovia bioetanolu nie su v'vozcami pr'ıslusneho v'robku do Unie. V'vozcami su v skutochnosti obchodnici/v'robcovia zmes'ı. Rada na u'cely dokonc'enia presetrovania t'ıkajuceho sa dumpingu vych'adzala z u'dajov dvoch obchodnikov/v'robcov zmes'ı, ktor'ı boli ochotn'ı spolupracovat' pri presetrovan'ı.

- 17 Pokiaľ ide o konštatovanie dumpingu, Rada v odôvodneniach 62 až 64 napadnutého nariadenia uviedla, že považovala za vhodné stanoviť celoštátne dumpingové rozpätie. Aj keď niektorí výrobcovia tvrdili, že bolo možné identifikovať a vysledovať ich výrobky predané subjektom v Spojených štátoch s určením na vývoz, nemohli preukázať spojitosť medzi ich predajom na trhu Spojených štátov a vývozom do Únie, ktorý uskutočňovali iné subjekty, a nemali informácie o výške vývozných cien do Únie. Podľa Rady vzhľadom na štruktúru odvetvia bioetanolu a spôsob, akým sa príslušný výrobok vyrába a predáva na trhu v Spojených štátoch a vyváža do Únie, nie je možné stanoviť individuálne dumpingové rozpätia pre výrobcov zo Spojených štátov.
- 18 Komisia listom z 20. februára 2013 reagovala na pripomienky žalobcov a spoločnosti Plymouth Energy Company k doplňujúcemu informačnému dokumentu.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 19 Žalobcovia návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 15. mája 2013, ktorý doplnili listom zo 17. mája 2013, podali žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

1. O návrhu na spojenie s vecou T-277/13, Marquis Energy/Rada

- 20 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 18. júna 2013 požiadali žalobcovia o spojenie prejednávanej veci s vecou T-277/13, Marquis Energy/Rada. Rada vo svojich pripomienkach požiadala Všeobecný súd, aby prerušil konanie o prípadnom spojení oboch vecí až do skončenia písomnej časti konania a dotedy, kým nepreskúma tvrdenia účastníkov konania týkajúce sa prípustnosti.
- 21 Dňa 31. júla 2013 predseda piatej komory Všeobecného súdu rozhodol, že prejednávajúcu vec nespojí s vecou T-277/13, Marquis Energy/Rada.

2. O vedľajších účastníctvach

- 22 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 16. júla 2013 podala Komisia návrh na vstup do konania ako vedľajší účastník na podporu návrhov Rady. Žalobcovia a Rada nevzniesli námietky proti tomuto vstupu vedľajšieho účastníka do konania.
- 23 Podaním doručeným 20. septembra 2013 podalo združenie ePure návrh na vstup do konania ako vedľajší účastník na podporu návrhov Rady. Žalobcovia a Rada nevzniesli námietky proti tomuto vstupu vedľajšieho účastníka do konania.
- 24 Uzneseniami zo 4. februára 2014 predseda piatej komory Všeobecného súdu vyhovel týmto návrhom na vstup vedľajšieho účastníka do konania.
- 25 Komisia a združenie ePure 18. apríla 2014 predložili svoje pripomienky vedľajších účastníkov konania.

3. O opatreniach na zabezpečenie priebehu konania a o ústnej časti konania

- 26 Na návrh sudcu spravodajcu rozhodol Všeobecný súd o začatí ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 64 svojho rokovacieho poriadku z 2. mája 1991 položil Rade a žalobcom písomné otázky. Účastníci konania odpovedali na písomné otázky v stanovenej lehote.

- 27 Rada však listom z 29. apríla 2015 informovala Všeobecný súd, že sa domnieva, že určité informácie potrebné na zodpovedanie uvedených otázok sú dôverné, a požiadala Všeobecný súd, aby nariadil dokazovanie, aby mohla „poskytnúť tieto dokumenty“ a požiadala o dôverné zaobchádzanie s nimi.
- 28 Žalobcovia listom z 19. mája 2015 podali na Všeobecný súd tri návrhy, ktoré spočívali po prvé v nariadení dokazovania a uložení povinnosti Rade predložiť uvedené dokumenty, po druhé vo vyňatí časti (i) 1 odpovede Rady na písomné otázky Všeobecného súdu alebo aby im alternatívne bolo umožnené predložiť písomné pripomienky, a po tretie v tom, aby mali možnosť predložiť pripomienky písomne s cieľom opraviť faktické chyby, ktorých sa Rada dopustila v odpovedi.
- 29 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im položil Všeobecný súd, boli vypočuté na pojednávaní 20. a 21. mája 2015. Na pojednávaní žalobcovia čiastočne stiahli svoj návrh z 19. mája 2015, pričom vzali späť najmä druhý a tretí návrh uvedený v bode 28 vyššie, čo Všeobecný súd zaznamenal do zápisnice z pojednávania.
- 30 Na konci pojednávania predseda piatej komory Všeobecného súdu odročil skončenie ústnej časti konania na neskorší dátum.
- 31 Vzhľadom na to, že Všeobecný súd nepovažoval za potrebné nariadiť vyššie uvedené dokazovanie, boli účastníci konania listom z 9. decembra 2015 informovaní, že ústna časť konania sa skončila v ten istý deň.

4. O žiadostiach o dôverné zaobchádzanie

- 32 Podaním doručeným 22. novembra 2013 požiadali žalobcovia vo vzťahu k združeniu ePure o dôverné zaobchádzanie s určitými písomnosťami pripojenými k žalobe, s časťou ich repliky, ako aj s určitými k nej pripojenými písomnosťami.
- 33 Podaním doručeným 15. mája 2015 požiadali žalobcovia vo vzťahu k združeniu ePure o dôverné zaobchádzanie s určitými časťami odpovede Rady na otázky, ktoré položil Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania.
- 34 Združenie ePure dostalo iba nedôverné verzie uvedených písomností a nevznieslo žiadnu námietku proti žiadostiam o dôverné zaobchádzanie, ktoré boli podané vo vzťahu k nemu.

5. O návrhoch účastníkov konania

- 35 Žalobcovia v žalobe doplnenej listom zo 17. mája 2013 navrhujú, aby Všeobecný súd:
- zrušil napadnuté nariadenie v rozsahu, v akom sa týka žalobcov, ako aj ich členov,
  - uložil Rade povinnosť nahradiť trovy konania.
- 36 Rada navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol žalobu ako neprípustnú,
  - subsidiárne zamietol žalobu ako nedôvodnú,
  - uložil žalobcom povinnosť nahradiť trovy konania.

- 37 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol žalobu ako neprípustnú,
  - subsidiárne zamietol žalobu ako nedôvodnú,
  - uložil žalobcom povinnosť nahradiť trovy konania.
- 38 Združenie ePure navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol žalobné dôvody uvedené žalobcami,
  - uložil žalobcom povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

- 39 Na podporu svojej žaloby uvádzajú žalobcovia desať žalobných dôvodov. Prvý žalobný dôvod je založený na porušení článku 2 ods. 8, článku 9 ods. 5 a článku 18 ods. 1, 3 a 4 základného nariadenia, porušení zásad právnej istoty, legitímnej dôvery a riadnej správy vecí verejných, ako aj na zjavne nesprávnych posúdeniach. Druhý žalobný dôvod je založený na zjavne nesprávnom posúdení skutkového stavu a na porušení článku 2 ods. 10 základného nariadenia. Tretí žalobný dôvod je založený na zjavne nesprávnom posúdení a na porušení zásady zákazu diskriminácie, ako aj článku 3 ods. 2 základného nariadenia. Štvrtý žalobný dôvod je založený na porušení článku 3 ods. 2 základného nariadenia a na zjavne nesprávnom posúdení. Piaty žalobný dôvod je založený na zjavne nesprávnom posúdení a na porušení článku 1 ods. 4, článku 3 ods. 1 až 3 a 5 až 7 a článku 4 ods. 1 základného nariadenia. Šiesty žalobný dôvod je založený na zjavne nesprávnom posúdení a na porušení článku 3 ods. 1 základného nariadenia. Siedmy žalobný dôvod je založený na zjavne nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o príčinnú súvislosť. Ôsmy žalobný dôvod je založený na porušení článku 9 ods. 2 základného nariadenia a zásady proporcionality. Deviaty žalobný dôvod je založený na porušení článku 5 ods. 2 a 3 základného nariadenia a zásad riadnej správy vecí verejných a zákazu diskriminácie. Napokon desiaty žalobný dôvod je založený na porušení článku 6 ods. 7, článku 19 ods. 1 a 2, článku 20 ods. 2, 4 a 5 základného nariadenia, práva na obhajobu a zásad zákazu diskriminácie a riadnej správy vecí verejných, ako aj na nedostatočnom odôvodnení.
- 40 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že žalobcovia vo svojich písomných podaniach uvádzajú niekoľko tvrdení, ktoré hoci smerujú k preukázaniu protiprávnosti napadnutého nariadenia, odkazujú na porušenia práva, ktorých sa dopustila „Komisia“. Napríklad prvý až piaty a siedmy a deviaty žalobný dôvod, ako sú zhrnuté v bode 5 žaloby, spočívajú v konštatovaní rôznych porušení základného nariadenia, ktorých sa dopustila „Komisia“. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že odkaz na porušenia vyplývajúce z napadnutého nariadenia, ktorých sa dopustila skôr „Komisia“ než „Rada“, je chybou v písaní v písomných podaniach žalobcov. Zo znenia písomných podaní žalobcov totiž jednoznačne vyplýva, že ich argumentácia smeruje k zrušeniu napadnutého nariadenia z dôvodu porušení, ktorých sa dopustila Rada. Ďalej je potrebné uviesť, že odpoveď Rady a Komisie na tieto tvrdenia ukazuje, že sa domnievajú, že žalobcovia v skutočnosti odkazujú na porušenia, ktorých sa dopustila Rada. Za týchto podmienok je potrebné preskúmať tieto tvrdenia žalobcov vo vyššie uvedenom zmysle, v akom ich chápala aj Rada a Komisia.
- 41 Rada podporovaná Komisiou a združením ePure tvrdí bez toho, aby formálne vzniesla námietku neprípustnosti na základe článku 130 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, že žaloba je neprípustná. Domnieva sa, že žalobcovia nie sú aktívne legitimovaní ako zástupcovia svojich členov, ani osobne z dôvodu, že podmienky stanovené v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ nie sú podľa nej splnené. Komisia okrem toho tvrdí, že žalobcovia nemajú záujem na konaní.

1. O prípustnosti

- 42 Vzhľadom na to, že žalobcovia sú združeniami zastupujúcimi záujmy amerického odvetvia výroby bioetanolu, treba najprv preskúmať otázku, či také združenia môžu uplatňovať právo podať žalobu v prejednávanej veci pred tým, ako bude ďalej skúmané, či majú samostatnú aktívnu legitimáciu a tiež či majú aktívnu legitimáciu za niektorých svojich členov. Napokon je potrebné preskúmať aktívnu legitimáciu žalobcov v prejednávanej veci.

O aktívnej legitimácii takých združení, akými sú žalobcovia

- 43 Rada sa domnieva, že žalobcovia môžu ako združenia zastupujúce záujmy svojich členov podať návrh na zrušenie napadnutého nariadenia len v rozsahu, v akom sa týka ich členov, ktorí sú osobne dotknutí. Rada tiež tvrdí, že okrem spoločnosti Marquis Energy, ktorá sa rozhodla napadnúť napadnuté nariadenie osobne (vo veci T-277/13, Marquis Energy/Rada), sa napadnuté nariadenie stalo vo vzťahu k členom žalobcov konečným. Rada v tejto súvislosti tvrdí, že v prípade, že by bola táto žaloba, ktorú podalo združenie, prípustná a dôvodná, nemôže mať za následok spochybnenie konečnej povahy napadnutého nariadenia, inak by došlo k porušeniu zásady právnej istoty zakotvenej v práve Únie.
- 44 Žalobcovia spochybňujú argumentáciu Rady a tvrdia, že zbavuje združenia ich práva podať žalobu na Všeobecný súd. Naproti tomu, pokiaľ je žaloba o neplatnosť podaná združením prípustná, musí vyvolávať účinky vo vzťahu ku všetkým členom združenia, ktorí v ňom boli legálne zapísaní v čase podania žaloby.
- 45 Z judikatúry vyplýva, že žalobu o neplatnosť podanú združením, ktoré je poverené obhajovaním kolektívnych záujmov svojich členov, možno uznať za prípustnú iba v troch prípadoch, a to po prvé pokiaľ to právne ustanovenie výslovne priznáva (pozri v tomto zmysle uznesenie z 10. decembra 2004, EFfCI/Parlament a Rada, T-196/03, Zb., EU:T:2004:355, bod 42), po druhé pokiaľ podniky, ktoré združenie zastupuje, alebo niektoré z nich, majú samostatnú aktívnu legitimáciu, alebo po tretie pokiaľ združenie môže uplatňovať vlastný záujem (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. júna 2006, Belgicko a Forum 187/Komisia, C-182/03 a C-217/03, Zb., EU:C:2006:416, bod 56 a citovanú judikatúru, a uznesenie z 24. júna 2014, PPG a SNF/ECHA, T-1/10 RENV, EU:T:2014:616, bod 30).
- 46 Je teda potrebné zistiť, či sa žalobcovia v prejednávanej veci odvolávajú na jeden alebo druhý alebo viaceré z týchto troch prípadov.
- 47 Po prvé, pokiaľ ide o prvý prípad, že žaloba podaná združením je prípustná, pokiaľ to právne ustanovenie výslovne priznáva, treba poukázať jednak na to, že žalobcovia neuvádzajú nijaké právne ustanovenie, ktoré by im priznávalo špecifické právo podať žalobu, ako aj na to, že zo spisu na Všeobecnom súde nevyplýva žiadna skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné konštatovať, že existuje právne ustanovenie, na ktoré by sa žalobcovia mohli v tomto smere odvolávať.
- 48 Túto žalobu nemožno teda vyhlásiť za prípustnú z dôvodu, že by žalobcovia boli na základe osobitného právneho ustanovenia oprávnení podať žalobu.
- 49 Po druhé, pokiaľ ide o druhý prípad, že žaloba podaná združením je prípustná, pokiaľ toto združenie zastupuje jeden alebo viac podnikov, ktoré majú samostatnú aktívnu legitimáciu, je potrebné konštatovať, že žalobcovia v podstate tvrdia, že majú aktívnu legitimáciu z dôvodu, že niektorí z ich členov sú „vývozcami bioetanolu s pôvodom v Spojených štátoch do Únie“.

- 50 Čo sa týka členov žalobcov, treba teda preskúmať, či majú nasledujúce štyri kategórie subjektov aktívnu legitimáciu:
- spoločnosť Marquis Energy, ktorá je americkým výrobcom bioetanolu, ktorý bol vybraný do vzorky a ktorý podal svoju vlastnú žalobu proti napadnutému nariadeniu vo veci T-277/13, Marquis Energy/Rada,
  - štyria americkí výrobcovia bioetanolu vybraní do vzorky, okrem spoločnosti Marquis Energy, ktorí boli uvedení v odôvodnení 36 napadnutého nariadenia (ďalej len „štyria výrobcovia vybraní do vzorky“), teda spoločnosti Patriot Renewable Fuels, Plymouth Energy Company, POET a Platinum Ethanol, a ktorí sú všetci členmi aspoň jedného zo žalobcov. Tieto štyri skupiny výrobcov sú totiž členmi prvého žalobcu, Growth Energy, a spoločnosti Patriot Renewable Fuels a Plymouth Energy Company sú tiež členmi druhého žalobcu, Renewable Fuels Association,
  - obchodníci/výrobcovia zmesi bioetanolu Murex a CHS,
  - akýkoľvek iný člen žalobcov.
- 51 V tejto súvislosti je po prvé nutné konštatovať, že treba vylúčiť, že by táto žaloba bola prípustná v prípade prvého z týchto dôvodov, teda že žalobcovia zastupovali spoločnosť Marquis Energy. Podľa judikatúry totiž združenie konajúce ako zástupca svojich členov môže podať žalobu o neplatnosť, pokiaľ títo členovia sami nepodali žalobu, aj keď tak urobiť mohli (pozri uznesenie z 29. marca 2012, Asociación Española de Banca/Komisia, T-236/10, Zb., EU:T:2012:176, body 23 a 24 a citovaný judikatúru). Z tejto judikatúry teda vyplýva, že keďže v prejednávanej veci podala spoločnosť Marquis Energy proti napadnutému nariadeniu na Všeobecný súd svoju vlastnú žalobu vo veci T-277/13, Marquis Energy/Rada, táto žaloba podaná žalobcami je v každom prípade neprípustná v rozsahu, v akom žalobcovia uvádzajú, že zastupujú spoločnosť Marquis Energy. Tento záver nemá naproti tomu vplyv na to, že je potrebné preskúmať otázku, či je žaloba žalobcov prípustná v rozsahu, v akom zastupujú aj ďalších členov.
- 52 Po druhé, pokiaľ ide o členov žalobcov, ktorými sú obchodníci/výrobcovia zmesi vyvážajúci bioetanol, je potrebné poukázať na to, že žalobcovia na pojednávaní uviedli tvrdenie, že dvaja z ich „pridružených“ členov, spoločnosti Murex a CHS, sú obchodníkmi/výrobcami zmesi, ktorí sú vývozcami bioetanolu. Spoločnosť Murex je „pridruženým členom“ združenia Growth Energy a spoločnosť CHS je „pridruženým členom“ združenia Renewable Fuels Association. Z tohto dôvodu sa žalobcovia domnievali, že v dôsledku toho majú aktívnu legitimáciu ako ich zástupcovia. Žalobcovia okrem toho poznamenali, že títo dvaja vývozcovia predložili formuláre týkajúce sa výberu do vzorky.
- 53 Je nesporné, že spoločnosť CHS je „pridruženým“ členom združenia Renewable Fuels Association. Ako však Komisia správne uviedla na pojednávaní, v článku IV ods. 4 písm. b) stanov združenia Renewable Fuels Association sa uvádza, že „pridružený“ člen tohto združenia má právo zúčastňovať sa schôdzí členov, avšak nemá právo hlasovať, ako bolo zaznamenané do zápisnice z pojednávania.
- 54 Pokiaľ ide o spoločnosť Murex, je nesporné, že táto spoločnosť je „pridruženým“ členom združenia Growth Energy. Ako však Komisia správne uviedla na pojednávaní, štvrtý článok „articles of incorporation“ (stanovy) združenia Growth Energy stanovuje kategórie členov s hlasovacím právom a bez neho, ako bolo zaznamenané do zápisnice z pojednávania. Konkrétne podľa článku II oddielu 2.01 písm. c) „Second Amended and Restated Bylaws“ (druhé zmenené a doplnené stanov) združenia Growth Energy nemá „pridružený“ člen tohto združenia hlasovacie právo.
- 55 Bez hlasovacieho práva pritom spoločnosti CHS a Murex nemajú možnosť uplatňovať svoje záujmy pri ich prípadnom zastupovaní dotknutým združením. Za týchto podmienok a ak neexistujú iné skutočnosti, ktoré by mohli preukázať, že „pridružený“ člen má takú možnosť uplatňovať svoje záujmy,

treba konštatovať, že v prejednávanej veci združenie Renewable Fuels nemá aktívnu legitimáciu v rozsahu, v akom tvrdí, že zastupuje spoločnosť CHS, a že združenie Growth Energy nemá aktívnu legitimáciu v rozsahu, v akom tvrdí, že zastupuje spoločnosť Murex.

- 56 Z úvah uvedených v bodoch 51 až 55 vyššie vyplýva, že aj keď treba vylúčiť, že táto žaloba je prípustná v rozsahu, v akom žalobcovia uvádzajú skutočnosť, že zastupujú spoločnosť Marquis Energy, ako aj spoločnosti CHS alebo Murex, treba naproti tomu preskúmať, či je ich žaloba prípustná v rozsahu, v akom uvádzajú skutočnosť, že zastupujú po prvé štyroch výrobcov vybraných do vzorky okrem skupiny Marquis Energy a po druhé akéhokoľvek iného člena okrem štyroch výrobcov vybraných do vzorky, spoločnosti Marquis Energy alebo obchodníkov/výrobcov zmesí CHS a Murex.
- 57 Po tretie je potrebné zamietnuť aj tvrdenie žalobcov, že pokiaľ je žaloba o neplatnosť podaná združením prípustná, musí vyvolávať účinky vo vzťahu ku všetkým členom združenia, ktorí v ňom boli legálne zapísaní v čase podania žaloby.
- 58 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že aj keď je pravdou, že vzhľadom na kritériá článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ majú nariadenia zavádzajúce antidumpingové clá na základe svojej povahy a rozsahu skutočne normatívny charakter v tom, že sa vzťahujú na všetky dotknuté hospodárske subjekty, nie je vylúčené, že určité hospodárske subjekty sú aktívne legitimované na podanie žaloby proti niektorým ich ustanoveniam (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. februára 1984, Allied Corporation a i./Komisia, 239/82 a 275/82, Zb., EU:C:1984:68, bod 11, a z 20. marca 1985, Timex/Rada a Komisia, 264/82, Zb., EU:C:1985:119, bod 12).
- 59 Podľa judikatúry pritom platí, že ak nariadenie zavádzajúce antidumpingové clo ukladá rôzne clá viacerým spoločnostiam, spoločnosť je aktívne legitimovaná na podanie žaloby iba proti ustanoveniam, ktoré jej ukladajú osobitné antidumpingové clo a stanovujú jeho výšku, nie však vo vzťahu k ustanoveniam, ktoré ukladajú antidumpingové clá iným spoločnostiam, takže žaloba tejto spoločnosti je prípustná iba v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu tých ustanovení nariadenia, ktoré sa týkajú výlučne tejto spoločnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. februára 2001, Nachi Europe, C-239/99, Zb., EU:C:2001:101, bod 22 a citovanú judikatúru).
- 60 Okrem toho z bodu 29 rozsudku z 21. marca 2012, Fiskeri og Havbruksnæringens Landsforening a i./Rada (T-115/06, EU:T:2012:136), ktorý žalobcovia v tejto súvislosti uvádzajú, v spojení s bodmi 27 a 28 toho istého rozsudku vyplýva, že účinky zrušenia vo vzťahu ku všetkým členom združenia môžu nastať iba v rozsahu, v akom boli žaloby uvedených členov prípustné.
- 61 Ak by to totiž bolo inak, profesijné združenie by sa mohlo odvolávať na aktívnu legitimáciu určitých svojich členov, aby dosiahlo zrušenie nariadenia v prospech všetkých svojich členov, vrátane tých, ktorí individuálne nespĺňajú podmienky uvedené v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ. To by viedlo k obchádzaniu pravidiel týkajúcich sa podmienok prípustnosti žalôb, ktoré možno podať proti nariadeniam zavádzajúcim antidumpingové clá.
- 62 Žalobcovia teda môžu v prejednávanej veci navrhnúť zrušenie napadnutého nariadenia v prospech svojich členov iba v rozsahu, v akom sa týka tých jeho členov, ktorí majú sami aktívnu legitimáciu na podanie žaloby o neplatnosť napadnutého nariadenia na základe článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ.
- 63 Po štvrté, pokiaľ ide o tretí prípad, že žaloba združenia je prípustná, pokiaľ môže združenie uplatňovať vlastný záujem, žalobcovia sa domnievajú, že sú oprávnení podať žalobu samostatne ako združenia zastupujúce hlavných výrobcov etanolu, a pripomínajú, že v antidumpingovom správnom konaní boli zúčastnenými stranami. V tejto súvislosti je teda potrebné preskúmať, či majú žalobcovia v prejednávanej veci vlastný záujem ako združenia, ktoré sa zúčastnili na antidumpingovom konaní (pozri body 75 až 87 nižšie).

O aktívnej legitímácii žalobcov

- 64 Je potrebné pripomenúť, že článok 263 štvrtý odsek ZFEÚ stanovuje tri prípady, keď môže akákoľvek fyzická alebo právnická osoba podať žalobu o neplatnosť. Za podmienok stanovených v prvom a druhom odseku tohto článku môže táto osoba po prvé podať žalobu proti aktom, ktoré sú jej určené. Po druhé môže podať žalobu proti aktom, ktoré sa jej priamo a osobne týkajú, ako aj po tretie proti regulačným aktom, ktoré sa jej priamo týkajú a nevyžadujú vykonávacie opatrenia.
- 65 Je potrebné poukázať na to, že kritérium priamej dotknutosti je rovnaké v druhom a treťom prípade uvedenom v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ (uznesenie z 13. marca 2015, European Coalition to End Animal Experiments/ECHA, T-673/13, Zb., EU:T:2015:167, bod 67).
- 66 V prejednávanej veci je nesporné, že napadnuté nariadenie nie je určené žalobcom. Treba teda preskúmať otázku, či môžu žalobcovia podať žalobu o neplatnosť napadnutého nariadenia na základe druhého a tretieho prípadu uvedeného v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, a to pokiaľ konajú po prvé samostatne alebo pokiaľ konajú po druhé ako zástupcovia jednej z kategórií subjektov, ktorí sú ich členmi.
- 67 Pokiaľ ide o pojem priamej dotknutosti stanovený v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, treba konštatovať, že tento pojem vyžaduje splnenie dvoch kumulatívnych kritérií, a to po prvé aby akt, ktorého zrušenie žalobcovia navrhujú, priamo ovplyvňoval ich právne postavenie, a po druhé aby tento akt neponechával žiaden priestor na voľnú úvahu adresátom tohto opatrenia povereným jeho uplatňovaním, keďže má úplne automatický charakter a vyplýva zo samotnej právnej úpravy Únie bez uplatnenia ďalších sprostredkujúcich predpisov (uznesenie z 24. septembra 2009, Municipio de Gondomar/Komisia, C-501/08 P, EU:C:2009:580, bod 25, a rozsudok z 13. októbra 2011, Deutsche Post a Nemecko/Komisia, C-463/10 P a C-475/10 P, Zb., EU:C:2011:656, bod 66).
- 68 Pokiaľ ide o pojem osobnej dotknutosti uvedený v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, z ustálenej judikatúry vyplýva, že iné subjekty ako tie, ktorým je rozhodnutie určené, môžu tvrdiť, že sa ich toto rozhodnutie osobne týka iba vtedy, keď sa ich dotýka z dôvodu ich určitých osobitných vlastností alebo z dôvodu skutkovej situácie, ktorá ich charakterizuje vo vzťahu k akejkoľvek inej osobe, a tým ich individualizuje analogickým spôsobom ako osobu, ktorej je rozhodnutie určené (rozsudky z 15. júla 1963, Plaumann/Komisia, 25/62, Zb., EU:C:1963:17, bod 223, a z 13. decembra 2005, Komisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Zb., EU:C:2005:761, s. I-10737, bod 33).
- 69 Pokiaľ ide o oblasť ochrany proti dumpingovým praktikám, z ustálenej judikatúry po prvé vyplýva, že akty týkajúce sa zavádzania antidumpingových ciel sa môžu priamo a osobne dotýkať tých výrobných a vývozných podnikov, ktoré môžu preukázať, že boli identifikované v aktoch Komisie alebo Rady alebo sa ich týkali prípravné zisťovania (rozsudky Allied Corporation a i./Komisia, už citovaný v bode 58 vyššie, EU:C:1984:68, bod 12, a z 23. mája 1985, Allied Corporation a i./Rada, 53/83, Zb., EU:C:1985:227, bod 4).
- 70 Po druhé dovozcovia dotknutého výrobku, ktorých predajné ceny boli zohľadnené pri stanovení vývozných cien a ktorí sú teda dotknutí zisteniami týkajúcimi sa existujúcej dumpingovej praxe, sú priamo a osobne dotknutí nariadeniami, ktorými sa zavádzajú antidumpingové clá (rozsudky zo 14. marca 1990, Nashua Corporation a i./Komisia a Rada, C-133/87 a C-150/87, Zb., EU:C:1990:115, bod 15, a Gestetner Holdings/Rada a Komisia, C-156/87, Zb., EU:C:1990:116, bod 18). To isté platí o dovozcoch prepojených s vývozcami z tretích krajín, na ktorých výrobky sú uložené antidumpingové clá, najmä v prípade, keď bola vývozná cena vypočítaná na základe cien ďalšieho predaja na trhu Únie uplatňovaných týmito dovozcami, a v prípade, keď bolo na základe týchto cien ďalšieho predaja vypočítané samotné antidumpingové clo (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. júla 1990, Neotype Techmashexport/Komisia a Rada, C-305/86 a C-160/87, Zb., EU:C:1990:295, body 19 a 20).

- 71 Po tretie Súdny dvor rozhodol, že výrobcu pôvodných zariadení sa bez toho, aby musel byť kvalifikovaný ako dovozca alebo vývozca, priamo a osobne týkajú ustanovenia nariadenia o dumpingových praktikách výrobcu, od ktorého kupuje výrobky z dôvodu osobitostí obchodných vzťahov s týmto výrobcom. Súdny dvor totiž konštatoval, že Rada práve na účely zohľadnenia týchto osobitostí stanovila určitú mieru ziskového rozpätia v rámci zistenia normálnej hodnoty, ktorá bola ďalej zohľadnená pri výpočte dumpingového rozpätia, na základe ktorého bolo stanovené antidumpingové clo, takže výrobcu pôvodných zariadení sa týkajú konštatovania o existencii dotknutej dumpingovej praktiky (pozri v tomto zmysle rozsudky *Nashua Corporation a i./Komisia a Rada*, už citovaný v bode 70 vyššie, EU:C:1990:115, body 17 až 20, a *Gestetner Holdings/Rada a Komisia*, už citovaný v bode 70 vyššie, EU:C:1990:116, body 20 až 23).
- 72 Po štvrté judikatúra priznala aktívnu legitímáciu výrobcovi Únie vtedy, keď bolo nariadenie zavádzajúce antidumpingové clo založené na individuálnej situácii tohto výrobcu, ktorý bol hlavným výrobcom dotknutého výrobku v Únii. Súdny dvor dospel k tomuto záveru na základe toho, že konštatoval, že výhrady uvádzané týmto výrobcom viedli k podnetu, na základe ktorého sa začalo prešetrovanie, že jeho pripomienky boli vypočítané počas tohto konania, ktorého priebeh tieto pripomienky do veľkej miery ovplyvnili, a že antidumpingové clo bolo stanovené podľa dôsledkov, ktoré mu zistený dumping spôsobil (pozri v tomto zmysle rozsudok *Timex/Rada a Komisia*, už citovaný v bode 58 vyššie, EU:C:1985:119, body 14 a 15).
- 73 Po piate Súdny dvor tiež rozhodol, že uznanie práva určitých kategórií hospodárskych subjektov podať žalobu o neplatnosť antidumpingového nariadenia nemôže brániť tomu, aby mohli byť takýmto nariadením osobne dotknuté aj iné subjekty z dôvodu, že sa vyznačujú určitými vlastnosťami, ktorými sa odlišujú od akejkoľvek inej osoby. Vyhlásil preto za prípustnú žalobu, ktorú v uvedenej veci podala žalobkyňa z dôvodu, že bola najvýznamnejším dovozcom výrobku, ktorý bol predmetom antidumpingového opatrenia, konečným spotrebiteľom tohto výrobku, a že jej hospodárske činnosti záviseli v širokej miere od tohto dovozu a boli vážne dotknuté sporným nariadením (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. mája 1991, *Extramet Industrie/Rada*, C-358/89, Zb., EU:C:1991:214, body 16 až 18).
- 74 Práve vzhľadom na tieto úvahy treba preskúmať aktívnu legitímáciu žalobcov v prejednávanej veci.

O samostatnej aktívnej legitímácii žalobcov

- 75 Žalobcovia tvrdia, že sú združeniami, ktorých členovia sú hlavnými americkými výrobcami etanolu, ktorí sa aktívne zúčastnili správneho konania, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého nariadenia. Ich cieľom je chrániť americký priemysel s etanolom. Keďže prijatie napadnutého nariadenia je pre žalobcov významným problémom a žalobcovia boli uznaní za zúčastnené strany počas celého antidumpingového konania, musia byť aktívne legitimovanými na podanie tejto žaloby samostatne vo svojom vlastnom mene.
- 76 Rada podporovaná Komisiou naproti tomu tvrdí, že žalobcom nestačí tvrdiť, že zastupujú celý americký priemysel s bioetanolom alebo že presadzujú svoje záujmy alebo že spolupracovali s Komisiou počas zisťovania, v ktorom zastupovali záujmy svojich členov, aby mohli konať pred Všeobecným súdom. Rada tvrdí, že neexistujú osobitné okolnosti, ktoré by individualizovali žalobcov.
- 77 Je teda potrebné preskúmať, či sa v prejednávanej veci napadnuté nariadenie priamo a osobne dotýka jednotlivých žalobcov tak, že by sa ich právne postavenie zmenilo v zmysle judikatúry uvedenej v bode 67 vyššie.
- 78 Po prvé treba na úvod poukázať na to, že je nesporné, že napadnuté nariadenie ukladá jednotné antidumpingové clo na všetky dovozy bioetanolu v čistom stave, t. j. etylalkoholu vyrobeného z poľnohospodárskych produktov, ako aj bioetanolu obsiahnutého v zmesiach s benzínom s obsahom

etylalkoholu vyšším ako 10 % (v/v), na úrovni dodávateľskej krajiny, teda Spojených štátov. Po druhé je nepochybné, že aj keď sú žalobcovia združeniami, ktoré nesporne zastupujú záujmy amerického priemyslu s bioetanolom a zúčastnili sa antidumpingového konania, nie sú povinní individuálne platiť uvedené clo.

- 79 Je teda potrebné konštatovať, že napadnuté nariadenie v rozsahu, v akom ukladá antidumpingové clá iba na výrobky členov žalobcov, nemení právne postavenie žalobcov. Uložením antidumpingových cieľ v napadnutom nariadení na výrobky členov žalobcov sa totiž nezmenili práva v prospech alebo povinnosti v neprospech jednotlivých žalobcov.
- 80 Hoci skutočnosť, že žalobcovia boli účastníkmi antidumpingového konania, nemá vplyv na konštatovanie, že uloženie antidumpingového cla na výrobky ich členov nevytvára žiadne právo v prospech, ani povinnosť v neprospech žalobcov, treba poznamenať, že žalobcovia v desiatom žalobnom dôvode tvrdia, že majú vlastný záujem na zrušení napadnutého nariadenia z dôvodu, že boli porušené ich procesné práva, konkrétne práva vyplývajúce z článku 6 ods. 7, článku 19 ods. 1 a 2 a článku 20 ods. 2, 4 a 5 základného nariadenia.
- 81 Z judikatúry však vyplýva, že skutočnosť, že sa osoba nejakým spôsobom zúčastní na procese, ktorý vedie k prijatiu aktu Únie, môže túto osobu individualizovať vo vzťahu k dotknutému aktu len vtedy, keď jej uplatniteľná právna úprava Únie poskytuje určité procesné záruky (pozri analogicky rozsudky zo 4. októbra 1983, Fediol/Komisia, 191/82, Zb., EU:C:1983:259, bod 31, a zo 17. januára 2002, Rica Foods/Komisia, T-47/00, Zb., EU:T:2002:7, bod 55).
- 82 Je teda potrebné preskúmať, či ustanovenia základného nariadenia uvedené v bode 80 vyššie poskytujú procesné záruky osobám, ktoré sa zúčastnili na procese prijímania nariadenia zavádzajúceho antidumpingové clá, ako tvrdia žalobcovia.
- 83 Článok 6 ods. 7 základného nariadenia priznáva zastupiteľským združeniam, akými sú žalobcovia, ktorí sa prihlásili v súlade s článkom 5 ods. 10 tohto nariadenia, právo oboznámiť sa na základe písomnej žiadosti so všetkými informáciami, ktoré poskytla strana dotknutá zisťovaním, s výnimkou interných dokumentov pripravených orgánmi Únie alebo jej členských štátov, pokiaľ sú tieto informácie relevantné pre obhajobu ich záujmov, nie sú dôverné v zmysle článku 19 a boli použité pri zisťovaní. Okrem toho majú tieto združenia právo reagovať na uvedené informácie a ich pripomienky sa zohľadnia, pokiaľ sú v odpovedi dostatočne odôvodnené.
- 84 Okrem toho článok 20 ods. 2, 4 a 5 toho istého nariadenia priznáva zastupiteľským združeniam právo požiadať o poskytnutie konečných informácií o podstatných skutočnostiach a úvahách, na základe ktorých má byť odporúčané uloženie konečných opatrení, ukončenie zisťovania alebo zastavenie konania bez uloženia opatrení. Majú právo vyjadriť sa ku konečným informáciám v lehote najmenej desať dní. V prejednávanej veci je nesporné, že žalobcovia mali prístup k nedôvernej verzii spisu týkajúceho sa prešetrovania a dostali konečné informácie podľa článku 20 ods. 2 základného nariadenia, ako aj doplnujúce informácie z 21. decembra 2012.
- 85 V rozsahu, v akom žalobcovia zakladajú svoju žalobu na ochrane procesných záruk, ktoré im priznáva článok 6 ods. 7, článok 19 ods. 1 a 2 a článok 20 ods. 2, 4 a 5 základného nariadenia, je teda potrebné konštatovať, že táto žaloba je prípustná v rozsahu, v akom sa týka žalobcov konajúcich samostatne.
- 86 V tejto súvislosti žalobcovia zdôrazňujú, že majú aktívnu legitímáciu z dôvodu, že sa zúčastnili na antidumpingovom konaní ako zastupiteľské združenia, ktoré boli sprostredkovateľmi medzi Komisiou a „celým americkým priemyslom s bioetanolom“. Žalobcovia v tejto súvislosti uvádzajú rozsudok z 24. marca 1993, CIRFS a i./Komisia (C-313/90, Zb., EU:C:1993:111, body 28 až 30), v ktorom Súdny dvor uznal, že predmetným rozhodnutím bolo dotknuté postavenie združenia ako sprostredkovateľa. Je však potrebné konštatovať, že postavenie žalobcov ako zastupiteľských združení podľa základného nariadenia nie je porovnateľné s postavením sprostredkovateľa, ktorý formálne koná v mene svojich

členov. Ďalej treba poznamenať, že uvedený rozsudok sa týkal návrhu podaného združením na zrušenie rozhodnutia prijatého v oblasti štátnej pomoci, konkrétne odmietnutia Komisie začať konanie stanovené v článku 108 ods. 2 ZFEÚ smerujúce ku konštatovaniu, že poskytnutá pomoc nie je zlučiteľná s vnútorným trhom. Združenie CIRFS predovšetkým nezastupovalo záujmy spoločnosti, ktorá mala z predmetnej pomoci prospech. Prejednávaná vec sa však týka nariadenia prijatého v oblasti antidumpingu. Rada prostredníctvom napadnutého nariadenia neodmietla začať akékoľvek konanie a žalobcovia sa považujú za zástupcov záujmov hospodárskych subjektov, ktorých výrobkov sa antidumpingové opatrenie dotýka. Prejednávaná vec sa teda týka odlišnej situácie, než je situácia, v ktorej bol vydaný vyššie citovaný rozsudok CIRFS a i./Komisia (EU:C:1993:111), ktorý v tomto ohľade nie je v danom prípade relevantný.

- 87 Vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 77 až 86 vyššie je potrebné konštatovať, že žalobcom ako dotknutým účastníkom konania treba priznať aktívnu legitímáciu z dôvodu, že sú priamo a osobne dotknutí, avšak platne môžu uvádzať iba desiaty žalobný dôvod, keďže tento dôvod je jediným, ktorý smeruje k zachovaniu ich procesných práv.

O aktívnej legitímácii žalobcov ako zástupcov svojich členov

- 88 Rada podporovaná Komisiou sa domnieva, že žalobcovia nemajú aktívnu legitímáciu ako zástupcovia svojich členov.
- 89 Žalobcovia s touto argumentáciou nesúhlasia.
- 90 V prejednávanej veci treba na účely skúmania aktívnej legitímácie rozlišovať medzi štyrmi americkými výrobcami bioetanolu vybranými do vzorky a ostatnými členmi žalobcov.
- 91 Na účely zistenia, či sú štyria americkí výrobcovia vybraní do vzorky aktívne legitímovaní na podanie žaloby proti napadnutému nariadeniu, je potrebné preskúmať, či sa ich napadnuté nariadenie priamo a osobne týka v zmysle druhého prípadu uvedeného v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ.

– O priamej dotknutosti žalobcov ako zástupcov výrobcov bioetanolu vybraných do vzorky

- 92 Pokiaľ ide o otázku, či sa napadnuté nariadenie priamo týka štyroch výrobcov vybraných do vzorky, je potrebné konštatovať, že spoločnosť, na ktorej výroby je uložené antidumpingové clo, je priamo dotknutá nariadením zavádzajúcim toto clo, keďže toto nariadenie ukladá colným orgánom členských štátov povinnosť vyberať zavedené clo bez toho, aby im ponechalo akúkoľvek mieru voľnej úvahy (pozri v tomto zmysle rozsudky z 25. septembra 1997, Shanghai Bicycle/Rada, T-170/94, Zb., EU:T:1997:134, bod 41 a citovanú judikatúru, a z 19. novembra 1998, Champion Stationery a i./Rada, T-147/97, Zb., EU:T:1998:266, bod 31).
- 93 Po prvé treba v prejednávanej veci konštatovať, že namiesto uloženia individuálneho cla každému dotknutému dodávateľovi výrobku ukladá článok 1 ods. 1 napadnutého nariadenia jednotné antidumpingové clo na všetky dovozy bioetanolu v čistom stave, t. j. etylalkoholu vyrobeného z poľnohospodárskych produktov, ako aj bioetanolu obsiahnutého v zmesiach s benzínom s obsahom etylalkoholu vyšším ako 10 % (v/v), na úrovni dodávateľskej krajiny, teda Spojených štátov. Konkrétne ukladá celoštátne antidumpingové clo so sadzbou 62,30 eura za tonu netto, ktorá sa uplatňuje úmerne podľa hmotnostného podielu celkového obsahu bioetanolu. Je teda potrebné konštatovať, že napadnuté nariadenie nerozlišuje dovozy bioetanolu podľa ich individuálneho zdroja s uvedením subjektov relevantných pre vývoz v obchodnom reťazci.

- 94 Po druhé Rada v odôvodnení 12 napadnutého nariadenia, ako aj vo vyjadrení k žalobe uvádza, že vzhľadom na to, že žiadny zo štyroch výrobcov vybraných do vzorky nevyvážal sám bioetanol na trh Únie, bioetanol bol predávaný na domácom trhu obchodníkom/výrobcom zmesí, ktorí potom miešali bioetanol s benzínom, aby ho ďalej predávali na domácom trhu a vyvážali najmä do Únie.
- 95 Po tretie Rada v tom istom odôvodnení 12 napadnutého nariadenia poukazuje na to, že päť amerických výrobcov zaradených do vzorky „uviedlo vývoz bioetanolu do Únie vo svojom formulári týkajúcom sa výberu do vzorky“.
- 96 Po štvrté Rada v odôvodneniach 10 a 11 napadnutého nariadenia uvádza, že Komisia počas antidumpingového správneho konania vybrala vzorku šiestich výrobcov bioetanolu v Spojených štátoch na základe najväčšieho reprezentatívneho objemu vývozu bioetanolu do Únie, ktorý mohol byť primerane prešetrený v rámci stanovenej lehoty. Jedna spoločnosť bola počas zisťovania zo vzorky vylúčená z dôvodu, že sa zistilo, že počas zisťovania, t. j. v období od 1. októbra 2010 do 30. septembra 2011, nevyvážala svoju výrobu do Únie, zatiaľ čo piati ostatní výrobcovia vybraní do vzorky v tejto vzorke zostali.
- 97 Z konštatovaní uvedených v bodoch 92 až 96 vyššie týkajúcich sa fungovania trhu s bioetanolom, ako ho preukázala Rada, teda vyplýva, že sama Rada sa v napadnutom nariadení domnievala, že významné množstvo bioetanolu pochádzajúceho od štyroch výrobcov vybraných do vzorky bolo počas obdobia zisťovania pravidelne vyvážené do Únie.
- 98 Konštatovanie uvedené v bode 97 vyššie potvrdzujú okrem iného aj úvahy, ktoré Rada a Komisia uviedli v priebehu antidumpingového konania, ako aj vo svojich písomných a ústnych vyjadreniach.
- 99 Predovšetkým je totiž potrebné poukázať na to, že Rada vo svojej odpovedi na písomné otázky Všeobecného súdu konštatovala, že „sa zdá veľmi pravdepodobné“, že bioetanol zodpovedajúci špecifikáciám európskych štandardov (ďalej len „špecifikácie EN“), ktorý do Únie predávajú dvaja obchodníci/výrobcovia zmesí, ktorí spolupracovali s Komisiou počas zisťovania, „obsahuje bioetanol vyrobený [dôverne]¹“. Ďalej sa Rada domnievala, že je „pravdepodobné“, že bioetanol, ktorý do Únie predávajú dvaja obchodníci/výrobcovia zmesí, „obsahuje bioetanol vyrobený [dôverne]“.
- 100 Komisia ďalej počas zisťovania vo svojom liste z 30. januára 2013, ktorý zaslala žalobcom, tvrdila, že ôsmi obchodníci/výrobcovia zmesí, ktorých identifikovala a ktorí predávali bioetanol vyrobený výrobcami vybranými do vzorky, predstavovali 90 % celkového vývozu bioetanolu do Únie počas obdobia zisťovania.
- 101 Rada okrem toho v odpovedi na písomné otázky Všeobecného súdu poskytla číselné údaje o celkovom množstve, ktoré zodpovedalo špecifikáciám EN a ktoré počas obdobia zisťovania dosiahli ôsmi obchodníci/výrobcovia zmesí, na ktoré sa prostredníctvom formulára opýtala piatich amerických výrobcov zaradených do vzorky. Tieto číselné údaje zodpovedali viac ako [dôverne] dovozu bioetanolu pochádzajúceho zo Spojených štátov od ôsmich obchodníkov/výrobcov zmesí počas toho istého obdobia.
- 102 Rada napokon na pojednávaní uviedla, že nespochybňuje, že väčšina predaného bioetanolu zodpovedajúceho špecifikáciám EN bola vyvezená do Únie. Rada totiž vo svojom vyjadrení k žalobe v tejto súvislosti iba uviedla, že obchodníci/výrobcovia zmesí, ktorí počas konania spolupracovali, si bioetanol zaobstarávali od rôznych výrobcov, miešali ho a predávali na vývoz. Podľa Rady v čase vývozu do Únie nebolo už teda možné identifikovať výrobcu, ani vysledovať všetky jednotlivé nákupy a porovnať normálne hodnoty s príslušnými vývoznými cenami.

1 — Skryté dôverné údaje.

- 103 Z týchto úvah vyplýva, že bolo dostatočne preukázané, že veľmi významné objemy bioetanolu, ktoré počas obdobia zisťovania nakúpili ôsmi vyšetrovaní obchodníci/výrobcovia zmesí od piatich amerických výrobcov bioetanolu vybraných do vzorky, boli z veľkej časti vyvezené do Únie. Rada nepredložila nijakú informáciu, ktorá by spochybnila alebo vyvrátila toto konštatovanie.
- 104 Je teda potrebné konštatovať, že štyria americkí výrobcovia vybraní do vzorky sú v zmysle judikatúry citovanej v bodoch 67 a 92 vyššie dotknutí antidumpingovým clom zavedeným v napadnutom nariadení z dôvodu, že vyrábali výrobok, na ktorý bolo pri jeho dovoze do Únie od nadobudnutia účinnosti napadnutého nariadenia uložené antidumpingové clo.
- 105 Ďalšie tvrdenia Rady a Komisie nespochybňujú toto konštatovanie.
- 106 Rada podporovaná Komisiou po prvé poznamenáva, že pokiaľ ide o obdobie zisťovania, žalobcovia zastupovali výrobcov bioetanolu, nie však vývozcov bioetanolu. Napadnuté nariadenie sa však na rozdiel od obchodníkov/výrobcov zmesí netýka výrobcov bioetanolu, keďže Rada im v napadnutom nariadení „nevytýka“, že uplatňujú dumpingové praktiky, a ich priamy predaj nepodlieha antidumpingovému clu.
- 107 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že na rozdiel od toho, čo vyplýva z argumentácie Rady a Komisie, nemožno v zásade vylúčiť, že výrobcovia vybraní do vzorky sú na rozdiel od vývozcov oprávnení podať žalobu proti napadnutému nariadeniu.
- 108 Ako totiž vyplýva z judikatúry citovanej v bodoch 67, 69 a 92 vyššie, prípustnosť žaloby proti nariadeniu zavádzajúcemu antidumpingové clá nezávisí od jeho postavenia výrobcu alebo vývozcu.
- 109 Okrem toho treba pripomenúť, že cieľom antidumpingových pravidiel je zaručiť ochranu pred antidumpingovými dovozmi. Podľa článku 1 ods. 1 základného nariadenia sa antidumpingové clo môže vzťahovať na akýkoľvek dumpingový výrobok, ktorého prepustenie do voľného obehu v Únii spôsobuje ujmu. Podľa judikatúry sa ďalej antidumpingové konania v zásade týkajú dovozu určitej kategórie výrobkov z tretích krajín a nie dovozu výrobkov z konkrétnych podnikov (rozsudok zo 7. decembra 1993, Rima Eletrometalurgia/Rada, C-216/91, Zb., EU:C:1993:912, bod 17). Na účely preskúmania priamej dotknutosti teda nie je relevantná otázka, komu inštitúcie „vytýkajú“, že uplatňuje dotknuté dumpingové praktiky.
- 110 Z vyššie uvedeného vyplýva, že vzhľadom na to, že antidumpingové clá súvisia s vyvázanými výrobkami, môže byť výrobca, aj keď nie je vývozcom uvedených výrobkov, podstatne dotknutý uložením takých antidumpingových ciel na dotknutý výrobok dovážaný do Únie.
- 111 V tomto ohľade treba zdôrazniť, že v prejednávanej veci je nesporné, že štyria výrobcovia vybraní do vzorky vyrábali počas obdobia zisťovania bioetanol v čistom stave a že práve ich výrobky obchodníci/výrobcovia zmesí miešali s benzínom a vyvážali do Únie.
- 112 Z úvah uvedených v bodoch 107 až 111 vyššie vyplýva, že okolnosti, na ktoré poukazuje Rada a Komisia, že napadnuté nariadenie „nevytýka“ členom žalobcov, že uplatňujú dumpingové praktiky, že ich priamy predaj nepodlieha antidumpingovému clu a že v podstate nie sú vývozcami, neumožňujú v zásade vylúčiť, že prijatím napadnutého nariadenia boli priamo dotknutí ako výrobcovia vybraní do vzorky.
- 113 Komisia po druhé tvrdí, že napadnuté nariadenie nemá právne účinky na členov žalobcov a môže mať na nich len nepriame účinky z dôvodu, že predávali bioetanol tretím subjektom, ktoré mohli vyviezť časť tohto bioetanolu do Únie. Podľa Komisie samotné konštatovanie hospodárskeho účinku na situáciu členov žalobcov nestačí na preukázanie ich priamej dotknutosti.

- 114 V tejto súvislosti aj za predpokladu, že by obchodníci/výrobcovia zmesí znášali antidumpingové clo a bolo by preukázané, že obchodný reťazec bioetanolu je prerušený tak, že nie sú schopní preniesť antidumpingové clo na výrobcov, treba však pripomenúť, že zavedenie antidumpingového cla mení právne podmienky, za ktorých dochádza k uvádzaniu bioetanolu vyrábaného štyrmi výrobcami vybranými do vzorky na trh Únie. Právne postavenie dotknutých výrobcov na trhu Únie bude teda v každom prípade priamo a podstatne dotknuté.
- 115 Z tohto istého dôvodu je teda potrebné konštatovať, že Komisia tiež nesprávne spochybňuje skutočnosť, že iný podnik obchodného reťazca, než je tento posledný uvedený vývozca, o ktorom sa zistilo, že je zapojený do dumpingu, môže spochybniť antidumpingové clo, „ktoré sa týka dumpingovej praktiky vývozcu a nie praktiky podnikov zásobovacieho reťazca“.
- 116 Komisia sa po tretie domnieva, že napadnuté nariadenie má na členov žalobcov iba nepriame účinky z dôvodu, že antidumpingové clo sa priamo týka transakcie medzi obchodníkom/výrobcom zmesí a dovozcom. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že štruktúra zmluvných dojednaní medzi hospodárskymi subjektmi v rámci obchodného reťazca bioetanolu nemá nijaký vplyv na otázku, či sa napadnuté nariadenie priamo týka výrobcu bioetanolu. Opačný záver by totiž po prvé viedol ku konštatovaniu, že iba výrobca, ktorý predáva svoj výrobok priamo dovozcom do Únie, môže byť priamo dotknutý nariadením, ktoré zavádza antidumpingové clo na ním vyrábané výrobky, čo zo základného nariadenia nijako nevyplýva. Taký prístup by mal po druhé za následok obmedzenie právnej ochrany výrobcov výrobkov, na ktoré je uložené antidumpingové clo, iba v závislosti od obchodnej štruktúry vývozu dotknutého výrobcu.
- 117 V tomto kontexte treba tiež zamietnuť ako neúčinné tvrdenie Komisie uvedené na pojednávaní, že na účely získania aktívnej legitímácie si musí byť výrobca vedomý, že jeho konkrétny výrobok je vyvážaný do Únie. Skutočnosť, že výrobca presne vie, aké ním vyrábané tovary sa vyvážajú do Únie, nemá totiž vplyv na otázku, či je priamo dotknutý napadnutým nariadením.
- 118 Z preskúmania vykonaného v bodoch 106 až 117 vyššie vyplýva, že tvrdenia Rady a Komisie, že napadnuté nariadenie sa priamo netýka štyroch výrobcov vybraných do vzorky, treba zamietnuť.
- O osobnej dotknutosti žalobcov ako zástupcov výrobcov bioetanolu vybraných do vzorky
- 119 Pokiaľ ide o otázku, či sa napadnuté nariadenie osobne týkalo štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky, je potrebné pripomenúť, ako bolo konštatované v bode 69 vyššie, že akty týkajúce sa zavedenia antidumpingových ciel sa osobne týkajú výrobných a vývozných podnikov, ktoré môžu preukázať, že boli identifikované v aktoch Komisie alebo Rady alebo sa ich týkali prípravné zisťovania.
- 120 Je pravdou, že účastníci konania sa nezhodujú v otázke, či sú štyria výrobcovia vybraní do vzorky v prejednávanej veci vývozcami ním vyrobeného výrobku.
- 121 Pritom je potrebné poznamenať, že podľa judikatúry uvedenej v bode 73 vyššie nie je vylúčené, že také subjekty môžu byť tiež osobne dotknuté takým nariadením z dôvodu, že sa vyznačujú určitými vlastnosťami, ktorými sa odlišujú od akejkoľvek inej osoby. Hoci žalobcovia spochybňujú v mene štyroch výrobcov vybraných do vzorky dôvodnosť rozhodnutia zavádzajúceho antidumpingové clo ako takého, musia preukázať, že tieto subjekty majú osobitné postavenie v zmysle rozsudku Plaumann/Komisia, už citovaného v bode 68 vyššie (EU:C:1963:17, s. 223) (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Komisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, už citovaný v bode 68 vyššie, EU:C:2005:761, bod 37).
- 122 V tomto ohľade treba konštatovať, že aj za predpokladu, že by išlo o výrobcov výrobku, na ktorý je uložené antidumpingové clo, ktorí však nie sú nijako zapojení do jeho vývozu, platilo by to určite po prvé v prípade, keby mohli preukázať, že boli identifikovaní v aktoch Komisie alebo Rady, alebo sa ich

týkali prípravné zisťovania (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Allied Corporation a i./Komisia, už citovaný v bode 58 vyššie, EU:C:1984:68, bod 12) a po druhé, keby ich postavenie na trhu bolo podstatne dotknuté antidumpingovým clom, ktoré je predmetom napadnutého nariadenia (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Komisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, už citovaný v bode 68 vyššie, EU:C:2005:761, bod 37).

- 123 Pokiaľ ide v prejednávanej veci o účasť štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky v správnom konaní, treba predovšetkým uviesť, ako tvrdia žalobcovia, že ako americkí výrobcovia bioetanolu predložili v nadväznosti na oznámenie Komisie o začatí konania formuláre týkajúce sa výberu vzorky (pozri bod 4 vyššie). Boli zaradení do vzorky a ostali v tejto vzorke počas celého zisťovania.
- 124 Ďalej je potrebné konštatovať, že štyria americkí výrobcovia vybraní do vzorky sa zúčastnili na prípravnom zisťovaní. Ako výrobcovia vybraní do vzorky predovšetkým spolupracovali na zisťovaní tým, že poskytli odpovede na dotazníky Komisie a že prijali zamestnancov Komisie vo svojich priestoroch na účely vykonania overení na mieste.
- 125 Ich údaje boli okrem toho použité na výpočet normálnej hodnoty v štádiu predbežného informačného dokumentu.
- 126 Ďalšie skutočnosti napokon naznačujú, že niektorí zo štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky boli zapojení aj do ďalších častí predmetného antidumpingového konania. V správe Komisie z 15. novembra 2012 týkajúcej sa vypočítania z 11. septembra 2012 totiž úradník pre vypočítanie tvrdil, že toto vypočítanie sa uskutočnilo na žiadosť žalobcov, ako aj spoločností Plymouth Energy Company a POET. Komisia ďalej v liste z 20. februára 2013 zaslanom advokátom žalobcov uvádza, že reaguje najmä na tvrdenia, ktoré uviedla spoločnosť „Plymouth“ a ktoré sa týkajú ich písomných pripomienok k informačnému dokumentu z 21. decembra 2012.
- 127 Treba teda konštatovať, že štyria americkí výrobcovia vybraní do vzorky boli intenzívne zapojení do prípravného zisťovania. Podľa ich vlastného názoru, ako aj podľa názoru Komisie boli stranami, ktoré sa zúčastnili na prípravnom zisťovaní a ich postavenie Komisia preskúmala v rámci konania, ktoré viedlo k zavedeniu antidumpingového cla.
- 128 Pokiaľ ide okrem toho o otázku, či postavenie štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky na trhu bolo podstatne dotknuté antidumpingovým clom, ktoré je predmetom napadnutého nariadenia, v bodoch 93 až 103 vyššie už bolo uvedené, že veľmi významné objemy bioetanolu, ktoré počas obdobia zisťovania nakúpili ôsmi vyšetřovaní obchodníci/výrobcovia zmesí od amerických výrobcov bioetanolu vybraných do vzorky, boli z veľkej časti vyvezené do Únie, a že na bioetanol, ktorí vyrábali štyria americkí výrobcovia vybraní do vzorky, bolo pri jeho dovoze do Únie od nadobudnutia účinnosti napadnutého nariadenia uložené týmto nariadením antidumpingové clo. Nie je totiž sporné, že bioetanol vyvázaný do Únie vyrábali počas obdobia zisťovania práve výrobcovia vybraní do vzorky a nie obchodníci/výrobcovia zmesí, ktorí ho miešali s benzínom a vyvážali do Únie. V tomto ohľade je potrebné poznamenať, že títo obchodníci/výrobcovia zmesí nie sú v napadnutom nariadení definovaní ako výrobcovia dotknutého výrobku.
- 129 Z týchto konštatovaní vyplýva, že prípravné zisťovanie sa týkalo štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky z dôvodu, že boli do tohto zisťovania intenzívne zapojení a že boli podstatne dotknutí antidumpingovým clom, ktoré je predmetom napadnutého nariadenia.
- 130 Z úvah uvedených v bodoch 119 až 129 vyššie vyplýva, že je potrebné konštatovať, že napadnuté nariadenie sa podľa druhého prípadu uvedeného v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ osobne týka štyroch výrobcov vybraných do vzorky, ktorí sú členmi žalobcov.
- 131 Ďalšie tvrdenia Rady a Komisie nespochybňujú tento záver.

- 132 Rada podporovaná Komisiou sa v prvom rade domnieva, že napadnuté nariadenie sa členov žalobcov osobne netýka z dôvodu, že hoci niektorí z ich členov boli v napadnutom nariadení identifikovaní ako výrobcovia, dumping uskutočňovali obchodníci/výrobcovia zmesí, ktorým bol dumping pripísaný.
- 133 Predovšetkým je potrebné na úvod poukázať na to, ako bolo konštatované v bodoch 123 až 127 vyššie, že štyria výrobcovia vybraní do vzorky sa v celom rozsahu zúčastnili na prípravnom zisťovaní a ich postavenie Komisia preskúmala v rámci konania, ktoré viedlo k zavedeniu antidumpingového cla. Okrem toho bolo v bodoch 128 a 129 vyššie uvedené, že postavenie štyroch členov žalobcov vybraných do vzorky na trhu bolo podstatne dotknuté antidumpingovým clom, ktoré je predmetom napadnutého nariadenia. Z týchto dôvodov treba konštatovať, že napadnuté nariadenie sa osobne týka štyroch výrobcov vybraných do vzorky.
- 134 Keďže Komisia ďalej dodáva, že štyrom výrobcov vybraným do vzorky nebolo „vytýkané“, že uplatňujú dumpingové praktiky, a že napadnuté nariadenie nie je rozhodnutím, ktoré by sa ich týkalo z dôvodu ich vlastného správania, je potrebné pripomenúť, že uvedené nariadenie zavádza celoštátne antidumpingové clo na dovoz bioetanolu do Únie, vrátane bioetanolu vyrobeného štyrmi výrobcami vybranými do vzorky. Otázka, kto presne uplatňoval dotknuté dumpingové praktiky, nie je teda relevantná pre zistenie, či sa napadnuté nariadenie osobne týka štyroch výrobcov vybraných do vzorky. Dotknutí výrobcovia totiž znášajú dôsledky pripísania dumpingových praktík, aj keď im tieto praktiky nie sú pripísané.
- 135 Napokon v rozsahu, v akom Rada tvrdí, že štyria výrobcovia vybraní do vzorky nie sú podľa bodu 45 rozsudku z 28. februára 2002, BSC Footwear Supplies a i./Rada (T-598/97, Zb., EU:T:2002:52) osobne dotknutí z dôvodu, že ich nemožno považovať za výrobcov alebo vývozcov, „ktorým sú pripísané dumpingové praktiky“, treba konštatovať, že pripísanie dumpingových praktík podniku, ktorého aktívna legitimácia je skúmaná, nie je nevyhnutnou podmienkou pre konštatovanie osobnej dotknutosti tohto podniku. Podľa judikatúry uvedenej v bode 73 vyššie nemôže uznanie práva určitých kategórií hospodárskych subjektov podať žalobu o neplatnosť antidumpingového nariadenia brániť tomu, aby mohli byť takýmto nariadením osobne dotknuté aj iné subjekty z dôvodu, že sa vyznačujú určitými vlastnosťami, ktorými sa odlišujú od akejkoľvek inej osoby. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že pripísanie dumpingovej praktiky výrobcovi alebo vývozcovi je skutočnosťou, ktorá ho môže individualizovať, avšak nie je pre tieto hospodárske subjekty podmienkou. Súd Únie totiž uznal osobnú dotknutosť takých hospodárskych subjektov bez toho, aby vychádzal zo skutočnosti, že im možno pripísať dumpingové praktiky (rozsudky Allied Corporation a i./Rada, už citovaný v bode 69 vyššie, EU:C:1985:227, bod 4; Shanghai Bicycle/Rada, už citovaný v bode 92 vyššie, EU:T:1997:134, bod 39, a Champion Stationery a i./Rada, už citovaný v bode 92 vyššie, EU:T:1998:266, bod 47).
- 136 Tvrdenie Rady, že členovia žalobcov nie sú osobne dotknutí, lebo ich na základe údajov o ich obchodnej činnosti nemožno považovať za výrobcov alebo vývozcov, ktorým sú pripísané dumpingové praktiky, nemožno teda prijať. Pokiaľ by to totiž bolo inak, bolo by to v rozpore so zásadou, aká vyplýva z judikatúry uvedenej v bodoch 69 až 73 vyššie, podľa ktorej nemožno vylúčiť, že aktívne legitimovanými môžu byť aj dovozcovia a výrobcovia z Únie.
- 137 Rada podporovaná Komisiou sa v druhom rade domnieva, že faktorom, ktorý odlišuje určité podniky od iných podnikov v hodnotovom reťazci, je skutočnosť, že dumping bol preukázaný na základe údajov, ktoré tieto podniky poskytli a ktoré sa týkajú ich obchodných činností. Rada a Komisia odkazujú v tomto smere na judikatúru týkajúcu sa osobnej dotknutosti prepojených dovozcov. Komisia konkrétne uvádza, že z rozsudku Nashua Corporation a i./Komisia a Rada, už citovaného v bode 70 vyššie (EU:C:1990:115), ako aj z uznesenia zo 7. marca 2014, FESI/Rada (T-134/10, EU:T:2014:143) vyplýva, že rozhodujúcou skutočnosťou je otázka, či inštitúcie skutočne použili údaje spôsobom, ktorý individualizuje podnik, ktorý ich poskytol.

- 138 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že Komisiou uvádzaná judikatúra nie je v prejednávanej veci relevantná z dôvodu, že situácia štyroch výrobcov vybraných do vzorky nie je porovnateľná so situáciou prepojených dovozcov. Judikatúra rozlišuje medzi podmienkami, za ktorých sa nariadenia zavádzajúce antidumpingové clá osobne týkajú výrobcov a vývozcov na jednej strane a dovozcov na strane druhej (rozsudky *Nashua Corporation a i./Komisia a Rada*, už citovaný v bode 70 vyššie, EU:C:1990:115, body 14 a 15, a *Gestetner Holdings/Rada a Komisia*, už citovaný v bode 70 vyššie, EU:C:1990:116, body 17 a 18).
- 139 Okrem toho skutočnosť, že bolo rozhodnuté, že údaje, ktoré poskytli výrobcovia bioetanolu vybraní do vzorky, sa nepoužijú na výpočet individuálneho dumpingového rozpätia vo vzťahu k nim, – čo konkrétne spochybňuje žalobcovia v rámci svojho prvého žalobného dôvodu –, nemôže na rozdiel od tvrdenia Rady vylúčiť prípustnosť žaloby, ktorú títo výrobcovia podali.
- 140 V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že vo veci *Shanghai Bicycle/Rada* (už citovaný v bode 92 vyššie, EU:T:1997:134, bod 38), v ktorej bolo jednotné antidumpingové clo uložené na dovoz dotknutého výrobku pochádzajúceho z Číny, Súd prvého stupňa konštatoval, že súdnu ochranu podnikov osobne dotknutých antidumpingovým clom nemôže spochybniť iba skutočnosť, že predmetné clo je jednotné a zavedené s odkazom na štát a nie s odkazom na jednotlivé podniky. Z rovnakého dôvodu nemôže súdnej ochrane členov žalobcov brániť skutočnosť, že antidumpingové clo uložené v prejednávanej veci v napadnutom nariadení je jednotným antidumpingovým clom uloženým na celoštátnej úrovni a nie s odkazom na výrobcov vybraných do vzorky.
- 141 Po prvé samotné použitie výberu vzorky inštitúciami nemôže totiž predstavovať platný dôvod pre odmietnutie aktívnej legitimácie výrobcov nezaradených do vzorky, ktorých údaje inštitúcie nepoužili. Vyplýva to najmä z rozsudku z 11. júla 1996, *Sinochem Heilongjiang/Rada* (T-161/94, Zb., EU:T:1996:101, body 47 a 48), v ktorom Súd prvého stupňa konštatoval, že skutočnosť, že sa Komisia rozhodla nepoužiť informácie poskytnuté vývozcom a týkajúce sa merita veci, nemôže spochybniť záver, že tento vývozca bol dotknutý prípravnými zisťovaniami. Platí to teda tým viac v situácii výrobcu, ktorý bol zaradený do vzorky.
- 142 Po druhé skutočnosť, že prípustnosť žaloby podanej výrobcom alebo vývozcom zaradeným do vzorky by závisela od použitia ním poskytnutých údajov, by viedla k tomu, že uplatnenie ustanovení základného nariadenia na výrobcov, akými sú výrobcovia v prejednávanej veci, by bolo v závislosti od vôle Rady vylúčené z priameho preskúmania Všeobecným súdom.
- 143 Tvrdenie, že faktorom odlišujúcim určité podniky od iných podnikov v hodnotovom reťazci je skutočnosť, že dumping bol preukázaný na základe údajov, ktoré tieto podniky poskytli, treba teda zamietnuť.
- 144 Komisia sa v treťom rade na rozdiel od žalobcov domnieva, že objem výroby ich členov nie je relevantnou skutočnosťou na účely zistenia, či sa ich napadnuté nariadenie osobne týka. V tejto súvislosti treba poznamenať, že z konštatovaní uvedených v bodoch 119 až 130 vyššie vyplýva, že napadnuté nariadenie sa osobne týka štyroch výrobcov vybraných do vzorky, ktorí sú členmi žalobcov, bez toho, aby bolo potrebné skúmať objem ich výroby dotknutého výrobku.
- 145 Z úvah uvedených v bodoch 132 až 144 vyššie teda vyplýva, že tvrdenia Rady a Komisie, že napadnuté nariadenie sa osobne netýka štyroch výrobcov vybraných do vzorky, treba zamietnuť.

– O existencii alternatívnych opravných prostriedkov

- 146 Komisia tvrdí, že členovia žalobcov nie sú zbavení práva na opravný prostriedok v prípade, že by chceli začať vyvážať bioetanol do Únie. Jednak môžu vo svojich zmluvách s dovozcami stanoviť, že budú znášať clá, aby mohli napadnúť colný dlh pred súdnymi orgánmi členských štátov. Ďalej majú členovia

dotknutí antidumpingovým clom takisto možnosť požiadať o preskúmanie z dôvodu nového vývozcu na základe článku 11 ods. 4 základného nariadenia. Podľa Komisie v súlade s týmto ustanovením môžu noví vývozcovia v dotknutej krajine vývozu, ktorí počas obdobia zisťovania nevyvážali výrobok, z ktorého opatrenia vychádzali, požiadať o začatie takého preskúmania, ak preukážu, že po období zisťovania skutočne vyvážali do Únie, alebo ak môžu preukázať, že prijali neodvolateľný zmluvný záväzok vyvážať významné množstvo výrobkov do Únie. Platné clo sa pre tieto dovozy podliehajúce registrácii zruší. Inštitúcie vykonajú zrýchlené preskúmanie, na konci ktorého stanovia, či v prípade tohto nového vývozcu dochádza alebo nedochádza k dumpingu. V prípade potreby inštitúcie vyberú clo späťne.

- 147 Na úvod treba konštatovať, že otázka, či členovia žalobcov majú iné opravné prostriedky na uplatnenie svojich práv, nemá žiadny vplyv na skúmanie priamej a osobnej dotknutosti vo vzťahu k napadnutému nariadeniu.
- 148 V rozsahu, v akom ďalej Komisia v tomto tvrdení navrhuje, aby výrobca alebo vývozca predával tovar s podmienkou plnenia obchodných zmlúv (incoterm) nazvanou „s dodaním clo platené“ (DCP), aby mal možnosť napadnúť pred vnútroštátnymi súdnymi orgánmi oznámenie vnútroštátnych orgánov o colnom dlhu alebo uskutočňoval obchodnú transakciu s kupujúcim v Únii s jednoznačným cieľom, aby mohol napadnúť colný dlh pred vnútroštátnymi súdnymi orgánmi a prípadne pred Súdnym dvorom, je potrebné uviesť, že v súlade s úvahami uvedenými v bodoch 69 až 73 a 122 vyššie neexistuje také obmedzenie prípustnosti žaloby o neplatnosť podanej výrobcami, akými sú štyria výrobcovia vybraní do vzorky. Ako totiž bolo poukázané v bodoch 109 a 110 vyššie, antidumpingové clá súvisia s dotknutým výrobkom. Z toho vyplýva, že zmluvné vzťahy medzi vývozcom a výrobcom nemajú žiadny vplyv na otázku, či musia byť podmienky stanovené v uvedenej judikatúre splnené alebo nie. Toto tvrdenie Komisie treba teda zamietnuť.
- 149 V rozsahu, v akom napokon Komisia vo svojom tvrdení uvádza možnosť požiadať o preskúmanie ako nový vývozca na základe článku 11 ods. 4 základného nariadenia, treba po prvé konštatovať, že štvrtý pododsek uvedeného odseku výslovne vylučuje možnosť takého preskúmania v situáciách, v ktorých Komisia použila metódu výberu vzorky. Po druhé uvedený odsek v každom prípade nepredstavuje pre výrobcu vhodný alternatívny opravný prostriedok, ktorý by spĺňal podmienky stanovené v judikatúre uvedenej v bodoch 69 až 73 vyššie. Neumožňuje mu totiž napríklad napraviť účinky antidumpingového cla na svoju výrobu, keďže dotknutý výrobca ju nezačal priamo vyvážať do Únie. Toto tvrdenie treba preto zamietnuť.
- 150 Zo všetkých úvah uvedených v bodoch 92 až 149 vyššie vyplýva, že na základe druhého prípadu uvedeného v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ sú žalobcovia aktívne legitimovaní na podanie tejto žaloby, pokiaľ smeruje k zrušeniu napadnutého nariadenia v rozsahu, v akom sa toto nariadenie týka štyroch výrobcov vybraných do vzorky.

O aktívnej legitimácii žalobcov ako zástupcov iných svojich členov, než sú štyria výrobcovia vybraní do vzorky

- 151 Je potrebné konštatovať, že žalobcovia neuviedli vo svojich písomných podaniach žiadne konkrétne tvrdenie a nepredložili žiadnu informáciu uvedenú v spise pred Všeobecným súdom, ktorá by umožnila tomuto súdu dospieť k záveru, že jeden alebo viacero ich členov, ktorí neboli súčasťou vzorky amerických výrobcov, sú priamo dotknutí antidumpingovým clom zavedeným v napadnutom nariadení.
- 152 Žalobcovia totiž okrem štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky a spoločností Marquis Energy, Murex a CHS neuviedli menovite žiadneho iného zo svojich členov, ktorí by podľa nich mohli mať v prejednávanej veci aktívnu legitimáciu.

- 153 Žalobcovia okrem toho nepredložili nijaký dôkaz o tom, že by bioetanol od jedného alebo viacerých iných členov bol vyvážaný do Únie, a bol by preto dotknutý predmetným antidumpingovým clo. Za takých podmienok nemožno konštatovať, že napadnuté nariadenie sa mohlo priamo týkať ostatných členov žalobcov.
- 154 Vzhľadom na to, že nie je preukázané, že napadnuté nariadenie sa priamo týkalo iných členov žalobcov, než štyroch výrobcov vybraných do vzorky, podľa judikatúry citovanej v bode 65 vyššie je potrebné uviesť, že žalobcovia nie sú na základe druhého a tretieho prípadu uvedeného v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ aktívne legitimovaní na podanie tejto žaloby, pokiaľ smeruje k zrušeniu napadnutého nariadenia v rozsahu, v akom sa toto nariadenie týka iných členov žalobcov, než sú štyria výrobcovia vybraní do vzorky.

O záujme na konaní

- 155 Je potrebné poukázať na to, že Komisia sa domnieva, že žalobcovia nemajú vzniknutý a pretrvávajúci záujem na zrušení napadnutého nariadenia. Komisia tvrdí, že žalobcovia nespochybnili, že ich členovia nevyvážali bioetanol do Únie počas obdobia zisťovania, a ani nepreukázali, že ich členovia ho začali vyvážať ku dňu podania žaloby. Ich predaj teda nepodliehal antidumpingovému clu zavedenému napadnutým nariadením. V dôsledku toho nemôže mať zrušenie napadnutého nariadenia právne dôsledky pre ich členov.
- 156 Žalobcovia tieto tvrdenia sponchybujú.
- 157 V tomto ohľade treba pripomenúť, že podľa článku 40 štvrtého odseku štatútu Súdneho dvora Európskej únie môže vyjadrenie vedľajšieho účastníka obsahovať iba návrhy podporujúce jedného z hlavných účastníkov konania. Okrem toho podľa článku 142 ods. 3 rokovacieho poriadku musí vedľajší účastník konania prijať spor v stave, v akom sa nachádza v čase jeho vstupu do konania. Z toho vyplýva, že Komisia nie je oprávnená vzniesť námietku neprípustnosti založenú na nedostatku záujmu žalobcov na konaní, ktorú nevzniesla Rada, a že Všeobecný súd nie je teda povinný skúmať tento dôvod neprípustnosti. Pokiaľ však ide o prekážku konania z dôvodu verejného záujmu, je potrebné preskúmať *ex officio* záujem žalobcov na konaní (pozri v tomto zmysle rozsudok CIRFS a i./Komisia, už citovaný v bode 86 vyššie, EU:C:1993:111, body 20 až 23).
- 158 Je potrebné konštatovať, že záujem na konaní predstavuje základnú a prvoradú podmienku akejkoľvek žaloby (rozsudok z 10. apríla 2013, GRP Security/Dvor audítorov, T-87/11, EU:T:2013:161, bod 44) a vzhľadom na predmet žaloby musí existovať v okamihu jej podania, inak je neprípustná. Záujem na konaní musí pretrvávať až do vyhlásenia súdneho rozhodnutia (pozri rozsudok zo 7. júna 2007, Wunenburger/Komisia, C-362/05 P, Zb., EU:C:2007:322, bod 42 a citovanú judikatúru).
- 159 Existencia záujmu na konaní predpokladá, že žaloba môže priniesť prospech účastníkovi konania, ktorý ju podal (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. júla 2012, Rada/Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, Zb., EU:C:2012:471, bod 46 a citovanú judikatúru, a z 18. marca 2009, Shanghai Excell M&E Enterprise a Shanghai Adeptech Precision/Rada, T-299/05, Zb., EU:T:2009:72, bod 43 a citovanú judikatúru).
- 160 V prejednávanej veci stačí konštatovať, že Komisia sa v podstate domnieva, že antidumpingové clo zavedené napadnutým nariadením sa nedotýka bioetanolu vyrobeného členmi žalobcov z dôvodu, že ho vyvážajú obchodníci/výrobcovia zmesí. V bode 104 vyššie však už bolo konštatované, že štyria americkí výrobcovia vybraní do vzorky sú výrobcami výrobku, na ktorý bolo pri jeho dovoze do Únie uložené antidumpingové clo. V dôsledku toho majú žalobcovia v prejednávanej veci záujem na konaní v rozsahu, v akom môže zrušenie antidumpingového cla stanoveného v napadnutom nariadení, ktoré sa vzťahuje na dovoz bioetanolu do Únie vyrábaného ich členmi zaradenými do vzorky, priniesť uvedeným

členom prospech. Ďalej treba poukázať na to, že žalobcovia majú v prejednávanej veci záujem na konaní v rozsahu, v akom v rámci desiateho žalobného dôvodu tvrdia, že boli porušené ich vlastné procesné práva.

161 Zo všetkého, čo bolo uvedené vyššie, vyplýva, že je potrebné:

- zamietnuť túto žalobu ako neprípustnú, pokiaľ smeruje k zrušeniu napadnutého nariadenia v rozsahu, v akom sa týka spoločnosti Marquis Energy (pozri bod 51 vyššie),
- zamietnuť prvých deväť žalobných dôvodov ako neprípustných v rozsahu, v akom žalobcovia uplatňujú svoju osobnú aktívnu legitimáciu (pozri bod 87 vyššie),
- zamietnuť túto žalobu ako neprípustnú, pokiaľ smeruje k zrušeniu napadnutého nariadenia v rozsahu, v akom sa týka iných členov žalobcov, než sú piati americkí výrobcovia vybraní do vzorky (pozri body 55 a 154 vyššie).

162 Je však potrebné konštatovať, že táto žaloba je prípustná v rozsahu, v akom žalobcovia žiadajú:

- po prvé zrušenie napadnutého nariadenia v rozsahu, v akom sa týka štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky (pozri bod 150 vyššie), a
- po druhé zrušenie napadnutého nariadenia v rozsahu, v akom žalobcovia v desiatom žalobnom dôvode tvrdia, že počas antidumpingového konania boli porušené ich vlastné procesné práva (pozri bod 87 vyššie).

2. O veci samej

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 2 ods. 8, článku 9 ods. 5 a článku 18 ods. 1, 3 a 4 základného nariadenia, porušení zásad právnej istoty, legitímnej dôvery a riadnej správy vecí verejných, ako aj na zjavne nesprávnych posúdeniach, ktorých sa dopustila Rada z dôvodu, že odmietla vypočítať individuálne dumpingové rozpätie a stanoviť prípadné individuálne antidumpingové clo pre členov žalobcov zaradených do vzorky

163 V rozsahu, v akom je táto žaloba prípustná z dôvodu, že bola podaná v mene štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky, treba meritórne preskúmanie veci začať preskúmaním prvého žalobného dôvodu.

164 Žalobcovia vo svojom prvom žalobnom dôvode v podstate tvrdia, že Rada tým, že odmietla vypočítať individuálne dumpingové rozpätia pre ich členov zaradených do vzorky výrobcov/vývozcov, ktorí sú výrobcami dotknutého výrobku v Spojených štátoch, a že namiesto nich stanovila celoštátne dumpingové rozpätie, porušila viaceré články základného nariadenia, ako aj zásady právnej istoty, legitímnej dôvery a riadnej správy vecí verejných.

165 Prvý žalobný dôvod sa skladá zo štyroch častí. Prvá časť sa týka porušenia článku 2 ods. 8 základného nariadenia, pokiaľ ide o stanovenie vývozných cien. Druhá časť sa týka porušenia článku 9 ods. 5 uvedeného nariadenia, ktorý definuje povinnosť inštitúcií uložiť individuálne clá pre každého dodávateľa. Tretia časť sa týka údajných porušení článku 18 ods. 1, 3 a 4 uvedeného nariadenia týkajúceho sa použitia najlepších dostupných údajov tým, že inštitúcie použili na výpočet celoštátneho dumpingového rozpätia údaje, ktoré im poskytli neprepojení obchodníci/výrobcovia zmesí. Napokon štvrtá časť sa týka porušenia zásad právnej istoty, legitímnej dôvery a riadnej správy vecí verejných.

166 Ďalej treba začať preskúmaním druhej časti prvého žalobného dôvodu.

- 167 V druhej časti prvého žalobného dôvodu žalobcovia v podstate tvrdia, že Rada mala vypočítať individuálne dumpingové rozpätie, ako aj individuálne antidumpingové clo pre každého zo štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky. Tým, že namiesto toho použila celoštátne dumpingové rozpätie a antidumpingové clo pre všetkých účastníkov pôsobiacich v priemysle s bioetanolom v Spojených štátoch, porušila Rada článok 9 ods. 5 základného nariadenia, zásady právnej istoty a legitímnej dôvery, ako aj svoju povinnosť odôvodnenia.
- 168 Žalobkyne sa konkrétne domnievajú, že článok 9 ods. 5 základného nariadenia preberá do práva Únie články 6.10 a 9.2 Dohody o uplatňovaní článku VI Všeobecnej dohody o clách a obchode 1994 (GATT) (Ú. v. ES L 336, 1994, s. 103; Mim. vyd. 11/021, s. 189, ďalej len „antidumpingová dohoda WTO“). Články 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO ukladajú podľa žalobcov povinnosť vypočítať individuálne dumpingové rozpätia a stanoviť individuálne antidumpingové clá pre výrobcov a vývozcov, okrem „vývozcov“ nezarađených do vzorky v prípade výberu vzorky a vývozcov, ktorí tvoria jediný hospodársky subjekt so štátom. Výklad slovného spojenia „nie je prakticky možné“ použitého v článku 9 ods. 5 základného nariadenia podaný Komisiou, podľa ktorého je možné uplatniť iné výnimky z povinnosti stanoviť individuálne dumpingové rozpätia a individuálne antidumpingové clá, akými sú štruktúra amerického vývozu bioetanolu alebo spôsob vývozu výrobku, je nesprávny a protiprávny.
- 169 Rada podporovaná združením ePure spochybňuje tieto tvrdenia. V podstate sa domnieva, že pokiaľ inštitúcie nie sú schopné vysledovať každý nákup, ani porovnať normálne hodnoty s príslušnými vývoznými cenami, ako je to v prejednávanej veci, článok 9 ods. 5 základného nariadenia im nemôže ukladať povinnosť, aby definovali individuálne antidumpingové opatrenia pre každého výrobcu. Rada to nedokáže urobiť. Rada ďalej tvrdí, že slovné spojenie „nie je prakticky možné“ použité v článku 9 ods. 5 základného nariadenia má širší význam ako spojenie použité v článkoch 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO, a teda umožňuje uplatnenie výnimky z povinnosti stanoviť v prejednávanej veci individuálne dumpingové rozpätia a individuálne antidumpingové clá.
- 170 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že v článku 9 ods. 5 prvom pododseku základného nariadenia v jeho pôvodnom znení, ktoré sa vzťahuje na prejednanú vec, – keďže článok 2 druhý odsek nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 765/2012 z 13. júna 2012, ktorým sa mení a dopĺňa základné nariadenie (Ú. v. EÚ L 237, 2012, s. 1) stanovuje, že zmenené a doplnené znenie článku 9 ods. 5 základného nariadenia sa vzťahuje na všetky zisťovania začaté po nadobudnutí účinnosti nariadenia č. 765/2012 –, sa uvádza, že antidumpingové clo sa vzťahuje v primeranej výške vo všetkých prípadoch na nediskriminačnom základe na dovoz výrobkov zo všetkých zdrojov, u ktorých sa zistilo, že sú dumpingové alebo spôsobujú ujmu, s výnimkou dovozu z tých zdrojov, v ktorých boli akceptované záväzky na základe základného nariadenia. Ten istý odsek tiež stanovuje, že nariadenie ukladajúce clo spresní clo pre každého dodávateľa alebo, ak to nie je praktické a vo všeobecnosti vtedy, keď sa uplatňuje článok 2 ods. 7 písm. a) toho istého nariadenia, príslušnú dodávateľskú krajinu.

171 Článok 6.10 antidumpingovej dohody WTO znie takto:

„Úrady budú spravidla určovať jednotlivé dumpingové rozpätie pre každého známeho príslušného vývozcu alebo výrobcu výrobku, ktorý je predmetom prešetrenia. V prípadoch, keď je počet vývozcov, výrobcov, dovozcov alebo typov výrobkov tak veľký, že by nebolo možné urobiť také určenie, úrady môžu obmedziť ich preskúmanie buď na primeraný počet zúčastnených strán alebo výrobkov pri použití vzoriek, ktoré sú štatisticky overené na základe informácií dostupných úradom v čase výberu, alebo ich obmedziť na najväčšie percento objemu vývozov z príslušnej krajiny, ktoré možno primerane preskúmať.“

172 Článok 9.2 antidumpingovej dohody WTO znie takto:

„Ak je na akýkoľvek výrobok vymerané antidumpingové clo, bude sa toto antidumpingové clo vyberať v primeraných výškach, v každom prípade na nediskriminačnom základe, z dovozov tohto výrobku zo všetkých zdrojov, o ktorých sa zistilo, že sú dumpingové a spôsobujú ujmu, s výnimkou dovozov od tých zdrojov, od ktorých sa prijali cenové záväzky podľa podmienok tejto dohody. Úrady oznámia dodávateľa alebo dodávateľov príslušného výrobku. Ak je však dotknutých niekoľko dodávateľov z tej istej krajiny a ak nemožno vymenovať všetkých týchto dodávateľov, úrady môžu oznámiť príslušnú dodávateľskú krajinu. Ak bolo dotknutých niekoľko dodávateľov z viac ako jednej krajiny, úrady môžu oznámiť buď všetkých dotknutých dodávateľov, alebo, ak je to nemožné, všetky zainteresované dodávateľské krajiny.“

173 Na účely zistenia, či mohla Rada oprávnené vypočítať celoštátne dumpingové rozpätie a v dôsledku toho zaviesť celoštátne antidumpingové clo, treba teda preskúmať po prvé, či je antidumpingová dohoda WTO v prejednávanej veci relevantná na účely výkladu článku 9 ods. 5 základného nariadenia, po druhé, či majú štyria americkí výrobcovia vybraní do vzorky vo všeobecnosti právo, aby sa na nich uplatnilo individuálne antidumpingové clo na základe článku 9 ods. 5 základného nariadenia, a po tretie, či Rada správne konštatovala, že z tohto všeobecného pravidla existovala výnimka z dôvodu, že v napadnutom nariadení „[nebolo] prakticky možné“ stanoviť individuálne sumy pre každého dodávateľa.

O uplatnení antidumpingovej dohody WTO v prejednávanej veci

174 Z preambuly základného nariadenia a osobitne z jeho odôvodnenia 3 vyplýva, že cieľom uvedeného nariadenia je najmä prebrať do práva Únie nové a podrobné pravidlá obsiahnuté v antidumpingovej dohode WTO (pozri analogicky rozsudky z 9. januára 2003, Petrotub a Republica/Rada, C-76/00 P, Zb., EU:C:2003:4, bod 55, a z 24. septembra 2008, Reliance Industries/Rada a Komisia, T-45/06, Zb., EU:T:2008:398, bod 89). To isté odôvodnenie okrem toho tiež stanovuje, že s cieľom zabezpečiť náležité a transparentné uplatňovanie týchto pravidiel by mala byť terminológia tejto dohody zavedená do právnych predpisov Únie v miere, v akej je to možné. Medzi pravidlami uvedenými v tom istom odôvodnení, ktoré preberá základné nariadenie do práva Únie, sa nachádzajú najmä pravidlá týkajúce sa ukladania antidumpingových ciel, konkrétne články 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO.

175 Podľa ustálenej judikatúry sa však dohody Svetovej obchodnej organizácie (WTO), ktorých súčasťou je antidumpingová dohoda WTO, vzhľadom na ich povahu a ich štruktúru v zásade neuvádzajú medzi normami, vo vzťahu ku ktorým súd Únie preskúmava zákonnosť aktov inštitúcií Únie (pozri rozsudky Petrotub a Republica/Rada, už citovaný v bode 174 vyššie, EU:C:2003:4, bod 53 a citovanú judikatúru, a z 18. decembra 2014, LVP, C-306/13, Zb., EU:C:2014:2465, bod 44 a citovanú judikatúru).

176 Okrem toho súd Únie sa domnieval, že pripustiť, aby úloha spočívajúca v zabezpečení súladu práva Únie s pravidlami WTO prislúchala priamo súdu Únie, by znamenalo zbaviť legislatívne a výkonné orgány Únie manévrovacieho priestoru, ktorý majú obdobné orgány obchodných partnerov Únie. Je totiž nesporné, že určité zmluvné strany, medzi nimi aj najvýznamnejší obchodní partneri Únie, v súvislosti s predmetom a cieľom dohôd WTO vyvodili práve ten záver, že tieto dohody nepatria k normám, vzhľadom na ktoré súdne orgány skúmajú zákonnosť ich vnútroštátnych právnych predpisov. Pokiaľ by sa pripustila neexistencia takejto reciprocity, mohla by viesť k nerovnováhe pri uplatňovaní pravidiel WTO (pozri rozsudky z 9. septembra 2008, FIAMM a i./Rada a Komisia, C-120/06 P a C-121/06 P, Zb., EU:C:2008:476, bod 119 a citovanú judikatúru, a LVP, už citovaný v bode 175 vyššie, EU:C:2014:2465, bod 46 a citovanú judikatúru).

- 177 Iba za predpokladu, že sa Únia rozhodla vykonať osobitnú povinnosť prevzatú v rámci WTO alebo v prípade, keď akt Únie výslovne odkazuje na konkrétne ustanovenia dohôd WTO, prislúcha súdu Únie preskúmať zákonnosť predmetného aktu Únie vo vzťahu k pravidlám WTO (pozri rozsudky *Petrotub a Republica/Rada*, už citovaný v bode 174 vyššie, EU:C:2003:4, bod 54 a citovaný judikatúru, a *LVP*, už citovaný v bode 175 vyššie, EU:C:2014:2465, bod 47).
- 178 Pokiaľ ide o prebratie antidumpingovej dohody WTO do článku 9 ods. 5 základného nariadenia, treba poznamenať, že tento článok, ktorého pôvodné znenie sa vzťahuje na prejednávajúcu vec, bol zmenený a doplnený nariadením č. 765/2012 z dôvodu, že Orgán na urovnávanie sporov (ďalej len „DSB“) prijal správu odvolacieho orgánu z 15. júla 2011 [WT/DS397/AB/R (ďalej len „správa odvolacieho orgánu z 15. júla 2011 vo veci ‚spojovacích materiálov‘“)] a správu osobitnej skupiny z 3. decembra 2010 (WT/DS397/R), zmenenú a doplnenú správou odvolacieho orgánu vo veci s názvom „Európske spoločenstvá – konečné antidumpingové opatrenia týkajúce sa určitých spojovacích materiálov zo železa alebo z ocele s pôvodom v Číne“ (ďalej len „vec ‚spojovacie materiály‘“).
- 179 V odôvodneniach nariadenia č. 765/2012 normotvorca Únie pripomína, že v správach WTO bolo konštatované, že článok 9 ods. 5 základného nariadenia nie je v súlade s článkami 6.10, 9.2 a 18.4 antidumpingovej dohody WTO a s článkom XVI ods. 4 Dohody o založení WTO (Ú. v. EÚ L 336, 1994, s. 3; Mim. vyd. 11/021, s. 82). Normotvorca Únie v odôvodneniach 5 a 6 nariadenia č. 765/2012 tvrdí, že článok 9 ods. 5 základného nariadenia zmenil a doplnil s úmyslom vykonať odporúčania a rozhodnutia DSB týkajúce sa veci „spojovacie materiály“ tak, aby boli dodržané záväzky Únie v rámci WTO.
- 180 Je potrebné konštatovať, že zo samotného prijatia nariadenia č. 765/2012 vyplýva, že normotvorca Únie sa domnieva, že prostredníctvom článku 9 ods. 5 základného nariadenia chcela Únia splniť konkrétny záväzok, ktorý prevzala v rámci WTO a ktorý v tomto prípade obsahujú články 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO.
- 181 Z týchto konštatovaní na jednej strane vyplýva, ako správne poukazujú žalobcovia, že nariadenie č. 765/2012 uznáva, že článok 9 ods. 5 základného nariadenia preberá do práva Únie záväzky vyplývajúce z článkov 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO.
- 182 Na druhej strane je potrebné konštatovať, že zmeny a doplnenia znenia článku 9 ods. 5 základného nariadenia vykonané na základe nariadenia č. 765/2012 sa týkajú zmeny a doplnenia výnimky z povinnosti stanoviť individuálne antidumpingové clá týkajúcej sa vývozcov, na ktorých sa vzťahuje článok 2 ods. 7 písm. a) základného nariadenia. Tieto zmeny a doplnenia sa však v podstate netýkajú tej časti článku 9 ods. 5 základného nariadenia, ktorá je v prejednávanej veci relevantná a podľa ktorej sa v nariadení, ktorým sa ukladá clo, uvedie suma cla pre každého dodávateľa alebo, ak to nie je prakticky možné, názov dotknutej dodávateľskej krajiny.
- 183 Konkrétne je potrebné konštatovať, že normotvorca Únie nepovažoval za potrebné zmeniť a doplniť slovné spojenia „dovoz výrobkov zo všetkých zdrojov, pri ktorých sa zistilo, že sú dumpingové alebo spôsobujú ujmu“, ako aj „dodávateľ“ a „nie je prakticky možné“, aby vykonal odporúčania a rozhodnutia DSB týkajúce sa veci „spojovacie materiály“ tak, aby boli dodržané záväzky Únie v rámci WTO. Relevantné pojmy v prejednávanej veci v článku 9 ods. 5 základného nariadenia majú teda rovnaký význam v jeho pôvodnom znení, ako aj v znení po zmene a doplnení nariadením č. 765/2012.
- 184 Z vyššie uvedených úvah teda vyplýva, že článok 9 ods. 5 základného nariadenia v jeho pôvodnom znení treba v rozsahu, v akom je v prejednávanej veci relevantný, vykladať v súlade s článkami 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO.

O otázke, či štyria americkí výrobcovia vybraní do vzorky majú právo, aby sa na nich uplatnilo individuálne antidumpingové clo na základe článku 9 ods. 5 základného nariadenia

- 185 Žalobcovia sa domnievajú, že výrobca zaradený do vzorky, akými sú štyria americkí výrobcovia vybraní do vzorky, má právo, aby sa naňho uplatnilo individuálne antidumpingové clo na základe článku 9 ods. 5 základného nariadenia.
- 186 Rada naproti tomu uvádza, že antidumpingová dohoda WTO ani základné nariadenie nevyžadujú, aby inštitúcie konali „nemožné“. Pokiaľ inštitúcie nie sú schopné vysledovať každý nákup, ani porovnať normálne hodnoty s príslušnými vývoznými cenami, ako je to v prejednávanej veci, nie sú povinné zaviesť individuálne antidumpingové opatrenia pre každého výrobcu.
- 187 Na účely zistenia, či mal výrobca dumpingového výrobku vybraný do vzorky právo, aby sa naňho uplatnilo individuálne antidumpingové clo, je potrebné poukázať na to, že článok 9 ods. 5 základného nariadenia, ako aj článok 9.2 antidumpingovej dohody WTO v zásade stanovujú, že antidumpingové clo treba uložiť individuálne každému dodávateľovi na dovoz výrobku, ktorý pochádza z akéhokoľvek zdroja a o ktorom sa zistilo, že je dumpingový a spôsobuje ujmu. Zo znenia týchto ustanovení vyplýva, že subjekt, ktorý sa nepovažuje za „dodávateľa“, nemá nijaké právo, aby mu bolo uložené individuálne antidumpingové clo.
- 188 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že podľa bodu 624 písm. a), i) správy odvolacieho orgánu z 15. júla 2011 vo veci „spojovacie materiály“ sa článok 9 ods. 5 základného nariadenia týka nielen ukladania antidumpingových ciel, ale aj výpočtu dumpingových rozpätí.
- 189 Pokiaľ ide o právo WTO, je potrebné konštatovať, že v prípade, keď úrady uplatnia metódu výberu vzorky, článok 6.10.2 antidumpingovej dohody WTO stanovuje, že musia stanoviť individuálne dumpingové rozpätie pre každého vývozcu alebo výrobcu, ktorý pôvodne nebol vybraný a ktorý včas predloží nevyhnutné informácie, aby sa mohli preskúmať počas zisťovania, s výnimkou prípadov, keď je počet vývozcov alebo výrobcov tak veľký, že jednotlivé zisťovania by boli pre úrady príliš obťažné a bránili by včasnému skončeniu zisťovania.
- 190 Z tohto ustanovenia vyplýva, že okrem prípadu, keď je počet vývozcov alebo výrobcov veľmi veľký, je orgán poverený zisťovaním povinný stanoviť individuálne dumpingové rozpätie pre každého vývozcu alebo výrobcu, ktorý nebol pôvodne vybraný a ktorý včas predloží nevyhnutné informácie, aby sa mohli preskúmať počas zisťovania. V bode 6.90 správy osobitnej skupiny z 28. septembra 2001 (WT/DS189/R) vo veci s názvom „Argentína – konečné antidumpingové opatrenia na dovoz keramickej dlažby pochádzajúcej z Talianska“ bolo v tomto ohľade poukázané, že všeobecné pravidlo uvedené v prvej vete článku 6.10 antidumpingovej dohody WTO, podľa ktorého musia byť stanovené individuálne dumpingové rozpätia pre každého známeho dotknutého vývozcu alebo výrobcu výrobku, ktorého sa zisťovanie týka, sa v celom rozsahu vzťahuje na vývozcov, ktorí sú vybraní na preskúmanie podľa druhej vety tohto istého článku. Uvedená veta umožňuje orgánu poverenému zisťovaním, aby svoje preskúmanie obmedzil na určitých vývozcov alebo výrobcov, avšak nestanovuje výnimku zo všeobecného pravidla, podľa ktorého musia byť stanovené individuálne rozpätia pre vývozcov alebo výrobcov, ktorých sa zisťovanie týka. Pokiaľ majú na výpočet individuálneho rozpätia právo aj výrobcovia, ktorí neboli zaradení do počiatočnej vzorky, podľa uvedenej správy z toho vyplýva, že výrobcovia, ktorí boli do tejto vzorky zaradení, ho majú tiež.
- 191 Je teda potrebné konštatovať, že orgán poverený zisťovaním je povinný stanoviť individuálne dumpingové rozpätie pre každého vývozcu alebo výrobcu, ktorý bol zaradený do vzorky dodávateľov dumpingového výrobku.

- 192 Z toho vyplýva, že podľa práva WTO každý vývozca alebo výrobca, ktorý bol zaradený do vzorky a ktorý teda spolupracoval s orgánom povereným zisťovaním počas celého zisťovania, spĺňa podmienky na to, aby sa považoval za „dodávateľa“ v zmysle článku 9.2 antidumpingovej dohody WTO.
- 193 Pokiaľ ide o ustanovenia základného nariadenia, je potrebné poukázať na to, ako už bolo konštatované v bodoch 183 a 184 vyššie, že článok 9 ods. 5 uvedeného nariadenia v jeho pôvodnom znení treba v rozsahu, v akom je relevantný v prejednávanej veci, vykladať v súlade s ustanoveniami antidumpingovej dohody WTO. Okrem toho článok 17 ods. 1 základného nariadenia tiež stanovuje, že v prípadoch, keď je počet osôb, ktoré podali podnet, vývozcov alebo dovozcov, druhov výrobkov alebo transakcií veľký, môže sa zisťovanie obmedziť na výber primeraného počtu strán, výrobkov alebo transakcií použitím vzoriek. V odseku 3 toho istého článku sa uvádza, že pokiaľ Komisia pristúpi k výberu vzorky, individuálne dumpingové rozpätie sa napriek tomu vypočíta pre každého vývozcu alebo výrobcu, ktorý nebol pôvodne vybraný a ktorý v stanovenej lehote predloží potrebné informácie, okrem prípadu, keď je počet vývozcov alebo výrobcov tak veľký, že individuálne zisťovanie by bolo nadmieru obťažné a prekážalo by včasnému ukončeniu zisťovania. Je potrebné konštatovať, že z uvedených ustanovení základného nariadenia vykladaných v súlade s právom WTO taktiež vyplýva, že pokiaľ majú právo na výpočet individuálneho rozpätia aj výrobcovia, ktorí neboli zaradení do počítateľnej vzorky, tým skôr ho majú tiež výrobcovia, ktorí boli do tejto vzorky zaradení. V tejto súvislosti treba poukázať aj na to, že v poslednej vete článku 9 ods. 6 základného nariadenia sa uvádza, že individuálne clo sa uplatní na dovoz od vývozcu alebo výrobcu, ktorému bolo poskytnuté individuálne zaobchádzanie v súlade s článkom 17 uvedeného nariadenia.
- 194 Z toho vyplýva, že na základe ustanovení základného nariadenia každý vývozca alebo výrobca, ktorý bol zaradený do vzorky dodávateľov dumpingového výrobku a ktorý teda spolupracoval s inštitúciami počas celého zisťovania, spĺňa podmienky na to, aby sa považoval za „dodávateľa“ v zmysle článku 9 ods. 5 uvedeného nariadenia.
- 195 V tomto ohľade treba pripomenúť, že cieľom vytvorenia vzorky vyvážajúcich výrobcov je čo najpresnejšie stanoviť počas obmedzeného zisťovania cenový tlak na výrobné odvetvie Únie. Komisia má preto právomoc kedykoľvek zmeniť zloženie vzorky podľa potrieb zisťovania. Žiadne ustanovenie antidumpingovej dohody WTO alebo základného nariadenia totiž neukladá inštitúciám povinnosť, aby ponechali pôvodne vybraných výrobcov vo vzorke dodávateľov dumpingového výrobku, pokiaľ sa domnievajú, že títo výrobcovia nemajú postavenie dodávateľov alebo nepredstavujú významné zdroje dovozu dumpingového výrobku, ktorý spôsobuje ujmu. Pokiaľ ide o otázku, či treba subjekt vo vzorke ponechať, je potrebné konštatovať, že Komisia disponuje širokou mierou voľnej úvahy z dôvodu zložitosti hospodárskych, politických a právnych situácií, ktoré musí preskúmať (pozri analogicky rozsudok z 27. septembra 2007, Ikea Wholesale, C-351/04, Zb., EU:C:2007:547, bod 40). Keďže však Komisia nevylúčila nijakého výrobcu, ktorý bol súčasťou vzorky dodávateľov dumpingového výrobku, bola v zásade povinná vypočítať individuálne dumpingové rozpätie, ako aj zaviesť pre týchto výrobcov individuálne antidumpingové clo.
- 196 Práve vzhľadom na tieto úvahy je potrebné preskúmať, či mali štyria americkí výrobcovia vybraní do vzorky právo, aby sa na nich uplatnilo individuálne antidumpingové clo na základe článku 9 ods. 5 základného nariadenia.
- 197 V prejednávanej veci treba v prvom rade konštatovať, že hoci Komisia vylúčila výrobcu pôvodne vybraného do vzorky z dôvodu, že ním vyrobený bioetanol nebol vyvážaný do Únie, a že v dôsledku toho nebol zdrojom dumpingového výrobku, štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky však ponechala vo vzorke dodávateľov dumpingového výrobku až do skončenia správneho konania.
- 198 Pokiaľ ide o existenciu dovozu bioetanolu do Únie pochádzajúceho od štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky, o ktorom sa zistilo, že je dumpingový a spôsobuje ujmu, v bodoch 93 až 104 vyššie bolo uvedené, že časť nimi vyrobeného bioetanolu bola vyvezená do Únie a že vývozy

pochádzajúce z tejto výroby podliehali od nadobudnutia účinnosti napadnutého nariadenia antidumpingového clu zavedenému týmto nariadením. Okrem toho podľa bodu 338 správy odvolacieho orgánu z 15. júla 2011 vo veci „spojovacie materiály“ sa požiadavky uvedené v článku 9.2 antidumpingovej dohody WTO, podľa ktorých sa antidumpingové clá vyberajú v každom prípade v primeraných výškach z dovozov zo všetkých zdrojov, týkajú individuálne vývozcov alebo výrobcov, ktorí sú predmetom zisťovania. V odôvodnení 60 napadnutého nariadenia sa v tomto smere uvádza, že zisťovanie sa týkalo jednak výrobcov bioetanolu, ako aj obchodníkov/výrobcov zmesí, ktorí príslušný výrobok vyvážali na trh Únie. Z toho vyplýva, že štyria americkí výrobcovia vybraní do vzorky sú „zdrojmi“ dovozu výrobku, na ktorý bolo uložené antidumpingové clo zavedené napadnutým nariadením v zmysle článku 9 ods. 5 základného nariadenia, ako aj článku 9.2 antidumpingovej dohody WTO.

- 199 Ďalej je potrebné poznamenať, že Rada nespochybňuje skutočnosť, že štyria americkí výrobcovia vybraní do vzorky spolupracovali s inštitúciami počas celého zisťovania, a že teda nebol žiadny dôvod vylúčiť ich zo vzorky pre nedostatočnú spoluprácu.
- 200 Navyše treba poukázať na to, že inštitúcie nevyklúčili štyroch vybraných amerických výrobcov zo vzorky z dôvodu, že by nemali postavenie dodávateľa. V odôvodnení 63 napadnutého nariadenia sa Rada naproti tomu domnieva, že vzhľadom na štruktúru odvetvia bioetanolu a spôsob, akým sa príslušný výrobok vyrába a predáva na trhu v Spojených štátoch a vyváža do Únie, nie je možné stanoviť individuálne dumpingové rozpätia pre výrobcov zo Spojených štátov. Podľa Rady nebolo možné vysledovať jednotlivé nákupy, ani porovnať normálne hodnoty s príslušnými vývoznými cenami v prípade výrobcov vybraných do vzorky, z čoho vyvodila záver, že nemohla stanoviť individuálne dumpingové rozpätia na základe článku 9 ods. 5 základného nariadenia. Z tohto odôvodnenia vyplýva, že Rada chcela uplatniť antidumpingové právo na výrobky vyrobené štyrmi americkými výrobcami vybranými do vzorky bez toho, aby rozlišovala medzi prípadom, keď ich vyviezli obchodníci/výrobcovia zmesí, a prípadom, keď ich vyviezli títo výrobcovia.
- 201 Z toho vyplýva, že ponechaním vybraných štyroch amerických výrobcov vo vzorke amerických výrobcov a vývozcov Komisia teda uznala, že boli „dodávateľmi“ dumpingového výrobku, a že Rada bola preto na základe článku 9 ods. 5 základného nariadenia v zásade povinná vypočítať individuálne dumpingové rozpätie, ako aj zaviesť individuálne dumpingové clá pre každého z nich.
- 202 Toto konštatovanie nie je spochybnené tvrdením Rady, že pokiaľ inštitúcie nie sú schopné vysledovať každý nákup, ani porovnať normálne hodnoty s príslušnými vývoznými cenami, ako je to v prejednávanej veci, nie sú povinné zaviesť individuálne antidumpingové opatrenia pre každého výrobcu.
- 203 Na úvod je potrebné konštatovať, ako bolo rozhodnuté v rozsudku z 15. novembra 2012, Zhejiang Aokang Shoes/Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710, bod 33), že článok 2 ods. 7 základného nariadenia je súčasťou ustanovení tohto nariadenia, ktoré sa týkajú samotného stanovenia normálnej hodnoty, kým článok 17 toho istého nariadenia týkajúci sa výberu vzorky je súčasťou ustanovení týkajúcich sa dostupných metód stanovenia dumpingového rozpätia, a že ide teda o ustanovenia s odlišným účelom a obsahom. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že rovnaká zásada sa analogicky uplatní na vzťah medzi článkom 2 ods. 8 a 9 základného nariadenia, ktorý sa týka jednej z hodnôt relevantných pre výpočet dumpingového rozpätia, a článkom 9 ods. 5 toho istého nariadenia, ktorý sa týka samotného dumpingového rozpätia. Ustanovenia základného nariadenia týkajúce sa stanovenia normálnej hodnoty alebo vývozných cien majú teda odlišný obsah a účel než ustanovenia týkajúce sa dostupných metód stanovenia dumpingového rozpätia, akými sú metódy stanovené v článku 9 ods. 5 a článku 17 toho istého nariadenia.
- 204 Okrem toho z bodu 325 správy odvolacieho orgánu z 15. júla 2011 vo veci „spojovacie materiály“ tiež vyplýva, že skutočnosť, že úrad musí zistiť normálnu hodnotu a/alebo vývoznú cenu v prípade jedného alebo viacerých vývozcov alebo výrobcov, nevyhnutne neznamená výnimku zo všeobecného pravidla

o stanovení individuálních dumpingových rozpátí, a že dumpingové rozpátia založené na normálnej hodnote a vývozných cenách stanovených na základe rovnakých informácií pre početných dodávateľov nie sú totožné s rozpátím uplatniteľným na celoštátnej úrovni.

- 205 V tomto ohľade treba poukázať na to, že článok 9 ods. 5 základného nariadenia ani článok 6.10, ani článok 9.2 antidumpingovej dohody WTO nestanovujú, že inštitúcie musia byť schopné vysledovať každý nákup a porovnať normálne hodnoty s príslušnými vývoznými cenami, aby boli povinné vypočítať individuálne dumpingové rozpátie a stanoviť individuálne antidumpingové clo pre každého dodávateľa. Také ťažkosti nemajú teda žiadny vplyv na otázku, či treba stanoviť individuálne antidumpingové clo, a je potrebné poznamenať, že v rámci základného nariadenia existujú na riešenie takej situácie ďalšie nástroje.
- 206 Pokiaľ sa však inštitúcie stretávajú s ťažkosťami pri stanovení normálnej hodnoty alebo vývozných cenách pre určitých výrobcov alebo vývozcov, článok 2 ods. 3 a 9 základného nariadenia definuje pravidlá, ako je možné tieto hodnoty zistiť.
- 207 Článok 2 ods. 9 základného nariadenia totiž stanovuje, že v prípadoch, keď neexistuje vývozná cena alebo keď existuje podozrenie, že vývozná cena je nespoľahlivá z dôvodu spojenia alebo kompenzačnej dohody medzi vývozcom a dovozcom alebo treťou stranou, možno vývoznú cenu vytvoriť na základe ceny, za ktorú sú dovážané výrobky prvýkrát predané nezávislému kupujúcemu alebo ak výrobky nie sú ďalej predané nezávislému kupujúcemu, alebo nie sú predané v stave, v akom boli dovezené, na ľubovoľnom primeranom základe. V týchto prípadoch sa vykoná úprava všetkých nákladov vrátane ciel a daní, ktoré vznikli medzi dovozom a ďalším predajom a nahromadeného zisku s cieľom stanovenia spoľahlivej vývozných cenách na hranici Únie.
- 208 Okrem toho a na druhej strane článok 18 ods. 1 a 3 stanovuje podmienky, za ktorých môžu inštitúcie použiť dostupné údaje, ak dotknutá strana neposkytne potrebné informácie alebo poskytne informácie, ktoré nie sú vo všetkých ohľadoch ideálne. V bodoch 7.215 až 7.216 správy osobitnej skupiny z 22. apríla 2003 (WT/DS241/R) vo veci s názvom „Argentína – konečné antidumpingové clá týkajúce sa hydínového mäsa pochádzajúceho z Brazílie“ bolo predovšetkým konštatované, že skutočnosť, že orgán poverený zisťovaním dostane informácie, ktoré nie sú použiteľné alebo spoľahlivé, nesmie brániť výpočtu individuálneho dumpingového rozpátia pre vývozcu, keďže antidumpingová dohoda WTO výslovne oprávňuje orgány poverené zisťovaním, aby doplnili údaje týkajúce sa konkrétneho vývozcu na účely stanovenia dumpingového rozpátia, pokiaľ oznámené informácie nie sú spoľahlivé alebo potrebné informácie nie sú jednoducho poskytnuté.
- 209 Pokiaľ ide v prejednávanej veci o normálnu hodnotu štyroch výrobcov vybraných do vzorky, z bodu 45 predbežného informačného dokumentu vyplýva, že sama Komisia uviedla, že na základe článku 2 ods. 3 základného nariadenia bola schopná zistiť normálnu hodnotu týchto výrobcov na základe výrobných nákladov v krajine pôvodu navýšených o primeranú sumu predajných, administratívnych a iných všeobecných nákladov a o primerané ziskové rozpátie. Rada toto konštatovanie nespochybňuje.
- 210 Vzhľadom na to, že Rada sa v odôvodnení 76 napadnutého nariadenia domnieva, že v prípade amerických výrobcov vybraných do vzorky nebolo možné spoľahlivo zistiť vývoznú cenu a dumpingové rozpátie, je potrebné uviesť, že článok 2 ods. 9 základného nariadenia umožňuje stanoviť vývoznú cenu, pokiaľ neexistuje vývozná cena v prípade subjektu, ktorého sa zisťovanie týka. Ako bolo uvedené v bode 207 vyššie, toto ustanovenie totiž umožňuje stanoviť vývoznú cenu na základe ceny, za ktorú sú dovážané výrobky prvýkrát predané nezávislému kupujúcemu alebo na akomkoľvek inom primeranom základe s vykonaním primeraných úprav. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že z judikatúry uvedenej v bode 203 vyššie vyplýva, že aj keď článok 2 ods. 8 a 9 základného nariadenia stanovuje taxatívnym spôsobom možné spôsoby stanovenia vývozných cenách, ťažkosti pri stanovení tejto ceny nemajú žiadny vplyv na otázku, či existuje povinnosť uplatniť na určité subjekty individuálne antidumpingové clo.

- 211 Treba teda zamietnuť tvrdenie Rady, že inštitúcie neboli povinné zaviesť v prejednávanej veci individuálne dumpingové opatrenia pre každého výrobcu vybraného do vzorky.
- 212 Vzhľadom na konštatovanie uvedené v bode 201 vyššie treba teda následne preskúmať, či sa Rada mohla odvolávať na výnimku z povinnosti stanoviť v prejednávanej veci individuálne dumpingové rozpätie pre štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky.
- O otázke, či nebolo možné zaviesť v prejednávanej veci individuálne antidumpingové clá
- 213 Spor medzi účastníkmi konania sa ďalej zameriava na výklad slovného spojenia „nie je prakticky možné“ uvedeného v článku 9 ods. 5 základného nariadenia.
- 214 Slovné spojenie „nie je prakticky možné“ treba podľa žalobcov v podstate vykladať v súlade s článkami 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO a znením správy odvolacieho orgánu z 15. júla 2011 vo veci „spojovacie materiály“.
- 215 Rada sa domnieva, že článok 9 ods. 5 druhý pododsek základného nariadenia má širší význam ako uvedené články antidumpingovej dohody WTO z dôvodu, že nestanovuje okolnosti, za ktorých sa uplatnenie individuálnych cieľ považuje za „prakticky [ne]možné“. Rada v tomto ohľade pripomína zásadu, podľa ktorej musia orgány Únie vykladať predpisy z hľadiska medzinárodného práva, pokiaľ je to možné. Rada sa teda v podstate domnieva, že tento rozdiel sám osebe odôvodňuje odlišný výklad slovného spojenia „nie je prakticky možné“ v rámci článku 9 ods. 5 základného nariadenia.
- 216 V prvom rade je potrebné preskúmať, či články 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO umožňujú uplatniť výnimku z povinnosti stanoviť individuálne dumpingové rozpätie pre každého známeho dotknutého vývozcu alebo výrobcu výrobku, ktorá by mohla v prejednávanej veci odôvodniť zavedenie celostátneho antidumpingového cla.
- 217 Pokiaľ ide o článok 6.10 antidumpingovej dohody WTO, v bodoch 316 až 318 správy odvolacieho orgánu z 15. júla 2011 vo veci „spojovacie materiály“ sa uvádza, že prvá veta tohto článku, podľa ktorej budú úrady spravidla určovať jednotlivé dumpingové rozpätie pre každého známeho príslušného vývozcu alebo výrobcu výrobku, zavádza kogentné pravidlo a nie voľbu. V týchto bodoch sa tiež uvádza, že táto povinnosť nie je absolútna a že môžu z nej existovať výnimky. Výber vzorky je jedinou výnimkou pri stanovení individuálnych dumpingových rozpätí pre každého známeho dotknutého vývozcu alebo výrobcu výrobku, ktorá je výslovne stanovená v článku 6.10 uvedenej dohody. Druhá veta uvedeného článku totiž stanovuje výnimku v prípadoch, keď je počet vývozcov, výrobcov, dovozcov alebo typov dotknutých výrobkov tak veľký, že by nebolo možné urobiť také zistenie. V takých prípadoch môžu úrady obmedziť ich preskúmanie buď na primeraný počet zúčastnených strán alebo výrobkov s použitím vzoriek, ktoré sú štatisticky overené, alebo na najväčšie percento objemu vývozu z príslušnej krajiny, ktorého sa zisťovanie môže primerane týkať.
- 218 Podľa bodu 320 správy odvolacieho orgánu z 15. júla 2011 vo veci „spojovacie materiály“ je cieľom slovného spojenia „budú spravidla určovať“ uvedeného v článku 6.10 antidumpingovej dohody WTO nestanoviť povinnosť, ktorá by bola v rozpore s inými ustanoveniami tej istej dohody a umožnila by sa odchýliť od pravidla stanoviť individuálne dumpingové rozpätia, okrem výnimky výberu vzorky. Tieto výnimky musia byť stanovené v dohodách uvedených v Dohovore o pravidlách a postupoch pri urovnávaní sporov (ďalej len „uvedené dohody“), aby sa predišlo obchádzaniu povinnosti stanoviť individuálne dumpingové rozpätia. Členovia WTO však nemajú neobmedzenú možnosť vytvárať výnimky z článku 6.10 antidumpingovej dohody WTO.
- 219 V bode 323 správy odvolacieho orgánu z 15. júla 2011 vo veci „spojovacie materiály“ zamietol odvolací orgán tvrdenie, že stanovenie dumpingového rozpätia výrobcu pre obchodníka, ktorý vyváža výrobok, je výnimkou. Odkaz na „vývozcov alebo výrobcov“ uvedený v článku 6.10 antidumpingovej dohody WTO

totiž umožňuje, aby orgány nestanovili dumpingové rozpätie oddelene pre výrobcu a vývozcu toho istého výrobku, ale stanovili jedno rozpätie pre oboch. To predstavuje uplatnenie povinnosti stanoviť individuálne dumpingové rozpätia.

- 220 Podľa bodu 327 správy odvolacieho orgánu z 15. júla 2011 vo veci „spojovacie materiály“ musí byť teda akákoľvek výnimka zo všeobecného pravidla uvedeného v prvej vete článku 6.10 antidumpingovej dohody WTO stanovená v uvedených zmluvách.
- 221 Napokon v bode 328 správy odvolacieho orgánu z 15. júla 2011 vo veci „spojovacie materiály“ sa konštatuje, že dohody WTO nestanovujú nijakú výnimku, akou je výnimka uvedená v článku 9 ods. 5 základného nariadenia týkajúca sa jednotlivých vyvážajúcich výrobcov z krajiny bez trhového hospodárstva, na ktorých sa vzťahuje článok 2 ods. 7 písm. a) toho istého nariadenia a ktorí podliehajú celoštátnemu antidumpingovému clu, ibaže by títo vývozcovia mohli preukázať, že spĺňajú podmienky, ktoré umožňujú priznanie individuálneho zaobchádzania.
- 222 Pokiaľ ide o článok 9.2 antidumpingovej dohody WTO, v bode 344 správy odvolacieho orgánu z 15. júla 2011 vo veci „spojovacie materiály“ sa uvádza, že medzi týmto článkom a článkom 6.10 antidumpingovej dohody WTO existuje podobnosť v tom, že tento posledný uvedený článok stanovuje individuálne dumpingové rozpätia, čo má za následok, že predmetné orgány sú povinné stanoviť antidumpingové clá na individuálnom základe, aký je stanovený v článku 9.2. tej istej dohody. Odvolací orgán okrem toho konštatuje, že uvedené články používajú súčasne rovnaké pojmy „nemožné“ alebo „nebolo možné“ na opísanie prípadov, na ktoré sa vzťahuje výnimka, čím naznačujú, že obe výnimky sa vzťahujú na situáciu, keď úrad stanoví dumpingové rozpätia na základe použitia vzorky. Odvolací orgán WTO však takisto poznamenal, že otázka, ktorá pred ním vznikla, sa netýka rozsahu výnimky stanovenej v článku 9.2 antidumpingovej dohody WTO, ani otázky, či sa táto výnimka a výnimka stanovená v článku 6.10 tej istej dohody presne prekrývajú.
- 223 V bode 354 správy odvolacieho orgánu z 15. júla 2011 vo veci „spojovacie materiály“ sa však konštatuje, že článok 9.2 antidumpingovej dohody WTO ukladá úradom povinnosť, aby presne uviedli clá uložené každému dodávateľovi, ibaže by to bolo nemožné, pokiaľ je dotknutých viacero dodávateľov.
- 224 Napokon podľa bodu 376 správy odvolacieho orgánu z 15. júla 2011 vo veci „spojovacie materiály“ nebránia články 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO orgánu poverenému zisťovaním, aby stanovil jednotné dumpingové rozpätie a jednotné dumpingové clo pre určitý počet vývozcov, ak sa preukáže, že na účely uplatnenia uvedených článkov tvoria jediný subjekt.
- 225 Zo skúmania správy odvolacieho orgánu z 15. júla 2011 vo veci „spojovacie materiály“ teda vyplýva, že pokiaľ orgán použije výber vzorky ako v prejednávanej veci, antidumpingová dohoda ukladá povinnosť stanoviť individuálne dumpingové rozpätia a zaviesť individuálne antidumpingové clá pre každého dodávateľa, ktorý spolupracoval pri zisťovaní, a že z tejto povinnosti v podstate existujú výnimky po prvé v prípade výrobcov alebo vývozcov nezaradených do vzorky, okrem výrobcov a vývozcov uvedených článku 6.10.2 antidumpingovej dohody WTO, a po druhé v prípade subjektov tvoriacich jediný subjekt. Z antidumpingovej dohody WTO však nevyplýva, že by existovala výnimka z povinnosti zaviesť individuálne antidumpingové clo pre výrobcu vybraného do vzorky, ktorý spolupracoval pri zisťovaní, pokiaľ sa inštitúcie domnievajú, že nie sú schopné stanoviť pre tohto výrobcu individuálnu vývoznú cenu.
- 226 V druhom rade je potrebné preskúmať, či sa tieto konštatovania zo správy odvolacieho orgánu z 15. júla 2011 vo veci „spojovacie materiály“ týkajúce sa výkladu článkov 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO uplatňujú rovnako v rozsahu, v akom Rada uplatňuje článok 9 ods. 5 základného nariadenia.

- 227 Pokiaľ ide o tvrdenie Rady, že povinnosť vykladať základné nariadenie s ohľadom na antidumpingovú dohodu WTO je obmedzená z dôvodu, že znenia predmetných ustanovení sú odlišné, je potrebné po prvé pripomenúť, že v článku 9 ods. 5 základného nariadenia a článkoch 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO sú použité pojmy „nemožné“ alebo „[nie je] možné“, ktoré sú synonymami. Okrem toho treba poznamenať, že znenie článku 9 ods. 5 základného nariadenia nie je nijako v rozpore s výkladom pojmu „nemožné“ v súlade s článkami 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO. Okrem toho samotná skutočnosť, že článok 9 ods. 5 základného nariadenia nekonkretizuje pojem „nemožné“, neumožňuje konštatovať, ako uvádza Rada, že uvedené ustanovenie teda upravuje výnimku so širšou pôsobnosťou, než je pôsobnosť ustanovení antidumpingovej dohody WTO.
- 228 Po druhé treba pripomenúť, že zo znenia článku 9 ods. 5 základného nariadenia jasne vyplýva, že stanovenie dumpingového rozpätia a uloženie celoštátneho antidumpingového cla je výnimkou zo všeobecného pravidla. Všeobecný výklad pojmu „nemožné“, aký navrhuje Rada, by priznal Rade mimoriadne širokú mieru voľnej úvahy, čo sa týka možností upustiť od zavedenia individuálnych antidumpingových cieľ. Taký výklad by bol v rozpore s cieľom normotvorcu vykonať odporúčania a rozhodnutia DSB týkajúce sa veci „spojovacie materiály“ tak, aby boli dodržané záväzky Únie v rámci WTO (pozri bod 179 vyššie).
- 229 Z odôvodnení nariadenia č. 765/2012 totiž vyplýva, že normotvorca Únie chcel v celom rozsahu vykonať rozhodnutie odvolacieho orgánu WTO v uvedenej veci. Konkrétne na základe článku 1 nariadenia č. 765/2012 normotvorca Únie vypustil v prvom pododseku článku 9 ods. 5 základného nariadenia odkaz na článok 2 ods. 7 písm. a) uvedeného nariadenia, ako aj druhý pododsek, v ktorom boli uvedené podmienky, za ktorých mohli jednotliví vyvážajúci výrobcovia z krajiny bez trhového hospodárstva preukázať, že splňajú podmienky pre priznanie individuálneho zaobchádzania. Z odôvodnenia 2 nariadenia č. 765/2012 navyše vyplýva, že normotvorca Únie doplnil do článku 9 ods. 5 základného nariadenia nový druhý pododsek, aby zahrnul spresnenia, ktoré odvolací orgán WTO uviedol k okolnostiam, za ktorých môžu orgány stanoviť jednotné dumpingové rozpätie a dumpingové clo pre viacerých vývozcov, ktorí tvoria jediný subjekt.
- 230 Ako bolo okrem toho konštatované v bode 182 vyššie, zmeny a doplnenia článku 9 ods. 5 základného nariadenia sa v podstate netýkajú časti, ktorá je v prejednávanej veci relevantná a podľa ktorej sa v nariadení, ktorým sa ukladá clo, uvedie suma cla pre každého dodávateľa alebo, ak to nie je prakticky možné, názov dotknutej dodávateľskej krajiny.
- 231 Vyplýva z toho, že Rada sa nesprávne domnieva, že znenia článku 9 ods. 5 základného nariadenia, ako aj článkov 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO sa v rozsahu, v akom sú relevantné v prejednávanej veci, podstatne odlišujú. Tvrdenie Rady, že slovné spojenie „nie je prakticky možné“ uvedené v článku 9 ods. 5 základného nariadenia má širší význam, treba teda zamietnuť.
- 232 Z vyššie uvedeného vyplýva, že slovné spojenie „nie je prakticky možné“ uvedené v článku 9 ods. 5 základného nariadenia treba vykladať v súlade s analogickým pojmom použitým v článkoch 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO. Pokiaľ teda orgán použije výber vzorky, slovné spojenie „nie je prakticky možné“ použité v článku 9 ods. 5 základného nariadenia pripúšťa v zásade dve výnimky zo stanovenia individuálnych dumpingových rozpätí, ako aj zavedenia individuálnych antidumpingových cieľ pre subjekty, ktoré spolupracovali pri zisťovaní, a to po prvé v prípade výrobcov alebo vývozcov nezarađených do vzorky, okrem výrobcov a vývozcov, pri ktorých článok 17 ods. 3 základného nariadenia stanovuje individuálne dumpingové rozpätie, a po druhé v prípade subjektov tvoriacich jediný subjekt. Inak povedané, pokiaľ inštitúcie použijú výber vzorky ako v prejednávanej veci, výnimka zo stanovenia individuálnych dumpingových rozpätí, ako aj zo zavedenia individuálnych antidumpingových cieľ je v zásade možná iba v prípade podnikov, ktoré nie sú súčasťou vzorky a ktoré inak nemajú právo mať svoje vlastné individuálne antidumpingové clo. Konkrétne článok 9 ods. 5 základného nariadenia neumožňuje žiadnu výnimku z povinnosti zaviesť individuálne antidumpingové clo pre výrobcu vybraného do vzorky, ktorý spolupracoval pri zisťovaní, pokiaľ sa inštitúcie domnievajú, že nie sú schopné stanoviť pre tohto výrobcu individuálnu vývoznú cenu.

- 233 Z článku 9 ods. 5 základného nariadenia teda vyplýva, že pokiaľ sú výrobcovia a/alebo vývozcovia súčasťou vzorky, inštitúcie sú povinné presne uviesť antidumpingové clá, ktoré je každý dodávateľ povinný zaplatiť.
- 234 V treťom rade treba práve vzhľadom na tieto úvahy preskúmať, či Rada mohla v prejednávanej veci oprávnene uplatniť výnimku z povinnosti stanoviť individuálne dumpingové rozpätie pre každého známeho dotknutého vývozcu alebo výrobcu výrobku, ktorá môže odôvodniť zavedenie celoštátneho antidumpingového cla.
- 235 Z odôvodnení 6 až 10 napadnutého nariadenia v prejednávanej veci vyplýva, že z dôvodu veľkého počtu vývozcov/výrobcov v Spojených štátoch sa Komisia rozhodla použiť výber vzorky v súlade s článkom 17 základného nariadenia.
- 236 Podľa odôvodnenia 64 napadnutého nariadenia bolo stanovené celoštátne dumpingové rozpätie pre Spojené štáty. Napadnuté nariadenie teda stanovuje celoštátne antidumpingové clo so sadzbou 62,30 eura za tonu netto, ktorá sa uplatňuje úmerne podľa hmotnostného podielu celkového obsahu bioetanolu.
- 237 V odôvodnení 63 napadnutého nariadenia Rada odôvodňuje stanovenie celoštátneho dumpingového rozpätia v prejednávanej veci konštatovaním, že vzhľadom na štruktúru odvetvia bioetanolu a spôsob, akým sa príslušný výrobok vyrába a predáva na trhu v Spojených štátoch a vyváža do Únie, nie je možné zistiť individuálne dumpingové rozpätia pre výrobcov zo Spojených štátov. Výrobcovia z americkej vzorky podľa Rady nevyvážali dotknutý výrobok do Únie a obchodníci/výrobcovia zmesí, ktorí boli predmetom zisťovania, si bioetanol zaobstarávali od rôznych výrobcov, miešali ho a predávali najmä na vývoz do Únie. Rada sa teda domnieva, že nebolo možné vysledovať všetky jednotlivé nákupy a porovnať normálne hodnoty s príslušnými vývoznými cenami, rovnako ako nie je možné identifikovať výrobcu v čase vývozu do Únie.
- 238 Rada sa teda v podstate domnieva, že na základe článku 9 ods. 5 základného nariadenia nemohla stanoviť individuálne dumpingové rozpätia z dôvodu, že v prípade štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky nebolo možné spoľahlivo stanoviť vývoznú cenu a dumpingové rozpätie vzhľadom na to, že počas obdobia zisťovania neuskutočnili žiadny vývoz dotknutého výrobku do Únie, že teda nebola schopná vysledovať ich výrobky vyvezené do Únie a že vo všeobecnosti nemali títo výrobcovia vôbec informácie o dátume vývozu, ani o cene, ktorú zaplatili alebo mali zaplatiť dovozcovia z Únie (pozri článok 76 napadnutého nariadenia).
- 239 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že Rada teda zakladá uplatnenie výnimky z pravidla spočívajúceho v stanovení individuálnych dumpingových rozpätí a zavedení individuálnych antidumpingových ciel na iných dôvodoch, než je výnimka týkajúca sa výrobcov alebo vývozcov nezarađených do vzorky, pokiaľ orgán použije výber vzorky, alebo výnimka týkajúca sa subjektov tvoriacich jediný subjekt (pozri body 225 a 232 vyššie).
- 240 Ďalej je potrebné konštatovať, že Rada neuvádza, že ňou uplatnená výnimka je založená na inej výnimke vyplývajúcej z uvedených zmlúv, na ktoré odkazujú body 218 a 220 vyššie.
- 241 Rada teda dospela k nesprávnemu záveru, že zavedenie individuálnych antidumpingových ciel pre subjekty vo vzorke amerických vývozcov „[nebolo] prakticky možné“ v zmysle článku 9 ods. 5 základného nariadenia.
- 242 Pokiaľ totiž ide o možnosť výpočtu individuálnych dumpingových rozpätí, v bodoch 202 až 211 vyššie bolo uvedené, že pokiaľ sa inštitúcie stretávajú s ťažkosťami pri stanovení normálnej hodnoty a vývozných cien pre určitých výrobcov alebo vývozcov, článok 2 ods. 3 a 9 základného nariadenia definuje pravidlá, ako je možné tieto hodnoty zistiť.

- 243 Okrem toho pokiaľ ide o úvahy, že nebolo možné vysledovať výrobky výrobcov vybraných do vzorky, ktoré boli vyvezené do Únie, a že výrobcovia vybraní do vzorky nemali vo všeobecnosti nijaké informácie o dátume vývozu, ani o cene, ktorú zaplatili alebo mali zaplatiť dovozcovia z Únie, stačí konštatovať, že Komisia mohla na základe svojej širokej miery voľnej úvahy vylúčiť štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky výrobcov a vývozcov z dôvodu, že neboli dodávateľmi zapojenými do vývozu bioetanolu do Únie vzhľadom na to, že podľa nej aj podľa Rady ich v čase vývozu bioetanolu do Únie nebolo možné identifikovať. Komisia ich však v uvedenej vzorke ponechala počas celého zisťovania.
- 244 Skutočnosť, že inštitúcie sa domnievali, že mali ťažkosti s vysledovaním jednotlivých predajov alebo porovnaním normálnych hodnôt s príslušnými vývoznými cenami v prípade výrobcov vybraných do vzorky, neumožňuje konštatovať, že zavedenie individuálnych antidumpingových ciel v prejednávanej veci pre subjekty vo vzorke amerických výrobcov „[nebolo] prakticky možné“ v zmysle článku 9 ods. 5 základného nariadenia.
- 245 Je potrebné konštatovať, že napadnuté nariadenie porušuje článok 9 ods. 5 základného nariadenia z dôvodu, že zavádza celosťatne antidumpingové clo, v rozsahu, v akom sa týka štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky.
- 246 Z vyššie uvedeného vyplýva, že druhej časti prvého žalobného dôvodu, a teda v celom rozsahu aj prvému žalobnému dôvodu treba vyhovieť bez toho, aby bolo potrebné skúmať ďalšie časti uvedeného dôvodu, ako aj tvrdenia uvedené v rámci druhej časti, v ktorých žalobcovia vo všeobecnosti uvádzajú porušenie zásad právnej istoty a legitímnej dôvery, ako aj porušenie povinnosti odôvodnenia.

O desiatom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 6 ods. 7, článku 19 ods. 1 a 2, článku 20 ods. 2, 4 a 5 základného nariadenia, ako aj práva na obhajobu, zásad zákazu diskriminácie a riadnej správy vecí verejných a na nedostatočnom odôvodnení

- 247 V rozsahu, v akom je prejednávaná žaloba prípustná z dôvodu, že ju podali žalobcovia samostatne, je potrebné preskúmať aj dôvodnosť desiateho žalobného dôvodu.
- 248 V rámci desiateho žalobného dôvodu žalobcovia v podstate tvrdia, že inštitúcie sa dopustili viacerých procesných pochybení, z ktorých vyplynuli porušenia procesných práv.
- 249 Desiaty žalobný dôvod sa delí na štyri časti, ktoré sú založené po prvé na porušení článku 20 ods. 2 a 4 základného nariadenia a na nedostatočnom odôvodnení, po druhé na porušení článku 20 ods. 5 základného nariadenia, po tretie na porušení článku 6 ods. 7 a článku 19 ods. 1 a 2 tohto nariadenia, ako aj práva na obhajobu a po štvrté na porušení článku 20 ods. 5 uvedeného nariadenia, ako aj práva na obhajobu.

Úvodné pripomienky

- 250 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že dodržiavanie práva na obhajobu v každom konaní vedenom proti osobe, ktoré môže viesť k aktu nepriaznivo zasahujúcemu do jej právneho postavenia, je základnou zásadou práva Únie, ktorú treba zabezpečiť, a to aj v prípade neexistencie akejkoľvek právnej úpravy týkajúcej sa predmetného konania. Táto zásada vyžaduje, aby osoby, ktorým sú určené rozhodnutia, ktoré významným spôsobom ovplyvňujú ich záujmy, mohli užitočne vyjadriť svoje stanovisko (pozri rozsudok z 1. októbra 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, C-141/08 P, Zb., EU:C:2009:598, bod 83 a citovanú judikatúru).
- 251 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že rešpektovanie práva na obhajobu má zásadnú dôležitosť v takých konaniach, akým je konanie v tejto veci (pozri rozsudok Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, už citovaný v bode 250 vyššie, EU:C:2009:598, bod 93 a citovanú judikatúru).

- 252 K porušeniu práva na obhajobu dochádza vtedy, keď existuje možnosť, že z dôvodu pochybenia Komisie by správne konanie, ktoré Komisia vedie, mohlo mať iný výsledok. Žalobca preukáže, že k takému porušeniu došlo, pokiaľ z právneho hľadiska dokáže nie to, že by napadnuté rozhodnutie malo iný obsah, ale to, že v prípade neexistencie pochybenia by mohol lepšie zabezpečiť svoju obranu, napríklad tým, že by na svoju obhajobu mohol použiť dokumenty, ku ktorým mu bol v správnom konaní odopretý prístup (pozri v tomto zmysle rozsudok Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, už citovaný v bode 250 vyššie, EU:C:2009:598, bod 94 a citovanú judikatúru).
- 253 Navyše vzhľadom na to, že nariadenie, ktorým sa ukladajú konečné antidumpingové clá, je súčasťou všeobecného rámca súboru opatrení, nemožno vyžadovať, aby boli v jeho odôvodnení uvedené často veľmi početné a zložité skutkové a právne otázky posudzované v nariadení alebo aby inštitúcie zaujali stanovisko ku všetkým tvrdeniam, ktoré uviedli dotknuté strany. Naopak stačí, ak inštitúcia, ktorá tento akt prijala, uvedie skutočnosti a právne úvahy, ktoré majú rozhodujúci význam v rámci napadnutého nariadenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. septembra 2010, Whirlpool Europe/Rada, T-314/06, Zb., EU:T:2010:390, bod 114).
- 254 Treba však poukázať na to, že podľa článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku z 2. mája 1991 musí každá žaloba uvádzať predmet konania a zhrnutie dôvodov, na ktorých je založená. Podľa ustálenej judikatúry tieto náležitosti musia byť dostatočne jasné a presné na to, aby umožnili žalovanému pripraviť svoju obranu a Všeobecnému súdu rozhodnúť o žalobe, prípadne bez ďalších informácií. Na účely zabezpečenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti je na to, aby žaloba bola prípustná, potrebné, aby z jej obsahu vyplývali podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa zakladá, prinajmenšom stručne, ale súvislým a pochopiteľným spôsobom (pozri v tomto zmysle uznesenie z 11. januára 2013, Charron Inox a Almet/Komisia a Rada, T-445/11 a T-88/12, EU:T:2013:4, bod 57).
- 255 Práve vzhľadom na tieto úvahy treba preskúmať tvrdenia, ktoré žalobcovia uvádzajú v rámci štyroch častí desiateho žalobného dôvodu.

O prvej časti desiateho žalobného dôvodu založenej na neúplnosti konečného informačného dokumentu a na porušení článku 20 ods. 2 a 4 základného nariadenia, ako aj na chybách v odôvodnení napadnutého nariadenia

- 256 Žalobcovia tvrdia, že konečný informačný dokument neobsahoval dostatok informácií o rôznych faktoroch týkajúcich sa výpočtu dumpingového rozpätia a ujmy, určitých úprav, výrobného odvetvia Únie a zmeny doby platnosti uložených opatrení na päť rokov. Podľa žalobcov z toho vyplýva porušenie článku 20 ods. 2 a 4 základného nariadenia, a teda napadnuté nariadenie nie je riadne odôvodnené. Žalobcovia uvádzajú v tejto súvislosti sedem rôznych výhrad.
- 257 Rada popiera tieto tvrdenia.
- 258 Na úvod je potrebné poznamenať, že podľa nadpisu desiateho žalobného dôvodu v žalobe žalobcovia namietajú „viaceré porušenia práva žalobcov a ich členov na obhajobu“. Pokiaľ však ide o prvú časť tohto žalobného dôvodu, treba konštatovať, že z bodu 152 žaloby vyplýva, že sa týka „konečného informačného dokumentu, ktorý dostali [žalobcovia]“. Okrem toho žalobcovia nikde v žalobe neuvádzajú, že táto časť sa týka oznámenia konečného informačného dokumentu inému účastníkovi správneho konania. Z toho vyplýva, že túto časť treba chápať tak, že sa týka údajných porušení procesných práv žalobcov ako zúčastnených strán počas antidumpingového konania.
- 259 Je potrebné konštatovať, že článok 20 ods. 2 základného nariadenia okrem iného stanovuje, že osoby, ktoré podali podnet, dovozcovia, vývozcovia a ich zastupujúce združenia, ako aj zástupcovia krajiny vývozu môžu požiadať o konečné poskytnutie informácií, resp. dôvodov, na základe ktorých má byť odporúčané uloženie konečných opatrení. Podľa článku 20 ods. 4 toho istého nariadenia sa konečné

poskytnutie informácií uskutoční písomnou formou, a to čo najskôr, zvyčajne najneskôr do jedného mesiaca pred konečným rozhodnutím alebo zaslaním návrhu konečného rozhodnutia Komisiou, pričom sa zohľadňuje ochrana dôverných informácií. V tomto ustanovení sa tiež uvádza, že ak Komisia nemôže poskytnúť určité skutočnosti alebo dôvody v uvedenej lehote, tieto sa poskytnú čo najskôr po uplynutí uvedenej lehoty.

- 260 V rámci prvej výhrady žalobcovia tvrdia, že konečný informačný dokument neposkytoval – okrem niekoľkých všeobecných konštatovaní – nijaké informácie týkajúce sa výpočtu dumpingového rozpätia a ujmy na celoštátnej úrovni. Tento nedostatok znemožnil žalobcom „a ich členom“ predložiť akékoľvek pripomienky týkajúce sa neexistencie administratívnych chýb vo výpočtoch, neexistencie metodických chýb v použitej metodike, otázky, či boli domáce predajné ceny znížené na úroveň zo závodu, a otázky, či boli vykonané potrebné úpravy.
- 261 Po prvé je potrebné konštatovať – pokiaľ ide o rozpätie ujmy –, že prvej výhrade odporuje druhá výhrada (pozri body 268 až 270 nižšie), podľa ktorej Komisia poskytla „vysvetlenie a excelovské tabuľky na podporu výpočtu rozpätia ujmy“. Preto je potrebné zamietnuť prvú výhradu v rozsahu, v akom sa týka informácií o rozpätí ujmy.
- 262 Po druhé, pokiaľ ide o dumpingové rozpätie, treba poznamenať, že na jednej strane žalobcovia vo svojich písomných podaniach neoznačili „niekoľk[o] všeobecných konštatovaní“ týkajúcich sa výpočtu dumpingového rozpätia v konečnom informačnom dokumente, na ktoré odkazujú. Na druhej strane žalobcovia nevysvetlili, prečo sa domnievajú, že tieto konštatovania sú neprimerané, a neoznačili informácie, ktoré podľa ich názoru potrebovali. Vzhľadom na neexistenciu takých informácií je potrebné v súlade s judikatúrou citovanou v bode 252 vyššie, ako aj na základe judikatúry citovanej v bode 254 vyššie zamietnuť prvú výhradu ako neprípustnú.
- 263 V každom prípade, čo sa týka dumpingového rozpätia, je potrebné pripomenúť, že podľa úvah týkajúcich sa dumpingu uvedených v bodoch 60 až 74 konečného informačného dokumentu, ktoré v podstate zodpovedajú odôvodneniam 60 až 62, 64 až 68, 72, 74 a 75, ako aj častiam odôvodnení 70, 73 a 76 napadnutého nariadenia, bolo dumpingové rozpätie v prejednávanej veci stanovené na základe údajov, ktoré poskytli neprepojení obchodníci/výrobcovia zmesí, konkrétne na základe ich domácich predajných cien, pokiaľ ide o normálnu hodnotu, a ich cien pre zákazníkov v Únii, pokiaľ ide o vývoznú cenu. Preto tieto informácie vo všeobecnosti predstavovali – ako Rada správne poznamenáva – dôverné údaje obchodníkov/výrobcov zmesí, ktoré v prípade neexistencie osobitných okolností nebolo možné oznámiť zúčastneným stranám, akými sú žalobcovia, ktorí zastupovali záujmy svojich dodávateľov.
- 264 Rovnako treba poukázať na to, že žalobcovia nepreukázali, ako by mohli v prípade neexistencie tohto pochybenia lepšie zabezpečiť svoju obranu v zmysle judikatúry citovanej v bode 252 vyššie. Neuvádzajú totiž nijaké tvrdenie, pokiaľ ide o nesprávne skutkové alebo právne posúdenie, ktorého sa dopustili inštitúcie, ale len konštatujú, že nemohli predložiť pripomienky týkajúce sa hypotetických situácií, ako sú situácie týkajúce sa neexistencie administratívnych chýb vo výpočtoch a metodických chýb v použitej metodike, ako aj otázky, či boli vykonané potrebné úpravy. Okrem toho treba konštatovať, že žalobcovia vôbec nevysvetlili, ako by mohli predložiť relevantné pripomienky v súvislosti s nedôvernými informáciami týkajúcimi sa cien dotknutých obchodníkov/výrobcov zmesí, a tiež nevysvetlili úpravy, ktoré podľa ich názoru mohli byť potrebné.
- 265 Pokiaľ ide o údajnú nemožnosť predložiť pripomienky týkajúce sa „otázky, či boli domáce predajné ceny znížené na úroveň zo závodu“, žalobcovia nešpecifikovali výpočet, na ktorý sa odvolávajú. Toto tvrdenie teda nie je uvedené súvislým a pochopiteľným spôsobom v zmysle judikatúry citovanej v bode 254 vyššie a treba ho zamietnuť ako neprípustné. V každom prípade je potrebné konštatovať, že z bodu 94 konečného informačného dokumentu a z odôvodnenia 97 napadnutého nariadenia vyplýva, že vážené priemerné predajné ceny každého druhu výrobku výrobcov z Únie zaradených do vzorky, účtované neprepojeným zákazníkom na trhu Únie, boli skutočne upravené na úroveň zo závodu.

- 266 Po tretie v rozsahu, v akom žalobcovia tvrdia, že „ich členovia“ nemohli predložiť určité pripomienky, stačí poznamenať, že žalobcovia vo svojich písomných podaniach nevysvetlili, ktorých z ich členov sa týka ich tvrdenie. Preto v zmysle judikatúry citovanej v bode 254 vyššie z písomných podaní žalobcov pochopiteľným spôsobom nevyplýva, na ktorých členov sa odvolávajú, a teda prvú výhradu treba zamietnuť ako neprípustnú v rozsahu, v akom sa týka porušenia procesných práv členov žalobcov počas antidumpingového konania.
- 267 Z toho vyplýva, že prvú výhradu treba zamietnuť v celom rozsahu.
- 268 V rámci druhej výhrady žalobcovia tvrdia, že – pokiaľ ide o dvoch obchodníkov/výrobcov zmesí, ktorí spolupracovali na prešetrovaní – Komisia neposkytla vysvetlenie týkajúce sa metódy použitej pri výpočte dumpingového rozpätia ani elektronickú verziu excelovských tabuliek, ktoré by podporovali výpočet dumpingového rozpätia, čo „ešte viac sťažilo pochopenie konečného výsledku“.
- 269 Je potrebné poznamenať, že žalobcovia – v rozpore s tým, čo vyžaduje judikatúra citovaná v bode 252 vyššie – nevysvetlili, do akej miery by v prípade neexistencie údajného pochybenia mohlo mať antidumpingové konanie iný výsledok.
- 270 V každom prípade treba po prvé poukázať na to, že Rada v tejto súvislosti uvádza, že obaja obchodníci/výrobcovia zmesí, ktorí spolupracovali na prešetrovaní, skutočne dostali výpočet dumpingového rozpätia, ako aj doplňujúci informačný dokument v nadväznosti na svoje pripomienky ku konečnému informačnému dokumentu. Rada tvrdí, že nemohla založiť tieto dokumenty do nedôvernej verzie spisu, lebo obsahovali informácie, ktoré nemohli byť oznámené žalobcom z dôvodov dôvernosti. Žalobcovia nepopierajú toto tvrdenie. Po druhé, pokiaľ ide o údajnú neexistenciu vysvetlenia týkajúceho sa metódy použitej pri výpočte dumpingového rozpätia, žalobcovia neuviedli, prečo sa domnievajú, že vysvetlenia poskytnuté v bodoch 72 a 73 konečného informačného dokumentu, ktoré boli prebraté do odôvodnení 74 a 75 napadnutého nariadenia, nie sú primerané. Po tretie, čo sa týka neexistencie excelovských tabuliek, je potrebné konštatovať, že inštitúcie vôbec nie sú povinné poskytnúť zúčastneným stranám „elektronickú verziu excelovských tabuliek, ktoré by podporovali výpočet dumpingového rozpätia“.
- 271 Z toho vyplýva, že druhú výhradu treba zamietnuť.
- 272 V rámci tretej výhrady žalobcovia tvrdia, že Komisia v konečnom informačnom dokumente nepreskúmala tvrdenia, ktoré žalobcovia a ich členovia uviedli vo svojich pripomienkach k predbežnému informačnému dokumentu, a to najmä „v súvislosti s konkrétnymi dôvodmi, na základe ktorých Komisia konštatovala, že spoločnosti zaradené do vzorky nemali vývozné ceny, a to aj napriek dôkazom, ktoré poskytli viacerí členovia žalobcov“.
- 273 V prvom rade, pokiaľ ide o tvrdenia žalobcov uvedené v ich pripomienkach poskytnutých v reakcii na predbežný informačný dokument týkajúce sa neexistencie vývozných cien spoločností zaradených do vzorky, na jednej strane je potrebné poukázať na to, že konečné poskytnutie informácií, resp. dôvodov v zmysle článku 20 ods. 2 základného nariadenia sa týka informácií, resp. dôvodov, na základe ktorých má byť odporučené uloženie konečných opatrení. Z toho vyplýva, že toto ustanovenie neukladá Komisii nijakú povinnosť preskúmať v konečnom informačnom dokumente tvrdenia, ktoré zúčastnená strana uviedla vo svojich pripomienkach k predbežnému informačnému dokumentu, ak sa domnieva, že tieto tvrdenia sa netýkajú informácií, resp. dôvodov, na základe ktorých má byť odporučené uloženie konečných opatrení.
- 274 Na druhej strane v prejednávanej veci treba poukázať na to, že Komisia v bodoch 62 a 68 konečného informačného dokumentu, ktoré v podstate zodpovedajú odôvodneniam 63 a 69 napadnutého nariadenia, poznamenala, že výrobcovia z USA zaradení do vzorky nevyvážali príslušný výrobok do Únie, že nebolo možné sledovať všetky nákupy jednotlivo a porovnať normálne hodnoty s príslušnými vývoznými cenami a že nebolo možné určiť výrobcu v okamihu vývozu do Únie a že títo výrobcovia

nemali informácie o výške vývozných cien do Únie. Na základe toho Komisia zamietla tvrdenie niektorých výrobcov z USA, že predajná cena výrobcov z USA pre neprepojených obchodníkov/výrobcov zmesí z USA by mohla slúžiť ako vývozná cena. Žalobcovia nevysvetlili, v akom zmysle sú tieto konštatovania neprimerané.

- 275 V druhom rade, pokiaľ ide o tvrdenia, že Komisia v konečnom informačnom dokumente nepreskúmala tvrdenia, ktoré žalobcovia a ich členovia uviedli vo svojich pripomienkach k predbežnému informačnému dokumentu, a že nevzala do úvahy „dôkaz[y], ktoré poskytli viacerí členovia žalobcov“, je potrebné konštatovať, že žalobcovia neuviedli, ktoré tvrdenia Komisia v konečnom informačnom dokumente podľa ich názoru nepreskúmala, ktorí z ich členov uviedli tieto tvrdenia alebo ktoré dôkazy Komisia podľa ich názoru nevzala do úvahy. Tieto tvrdenia teda nespĺňajú podmienky stanovené v článku 44 ods. 1 písm. d) rokovacieho poriadku z 2. mája 1991, ktorý vyžaduje, aby z obsahu žaloby súvislým a pochopiteľným spôsobom vyplývali podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa žaloba zakladá (pozri bod 254 vyššie), a preto ich treba zamietnuť ako neprípustné.
- 276 Preto treba tretiu výhradu v celom rozsahu zamietnuť.
- 277 V rámci štvrtej výhrady žalobcovia tvrdia, že konečný informačný dokument neobsahoval nijaké vysvetlenie týkajúce sa neexistencie úpravy objemu amerického dovozu v závislosti od percentuálneho podielu paliva, hoci táto úprava bola vykonaná v prípade dovozu zo všetkých ostatných krajín.
- 278 V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že žalobcovia v rámci tejto výhrady – v rozpore s tým, čo vyžaduje judikatúra citovaná v bode 252 vyššie – nevysvetlili, ako by v prípade neexistencie údajného pochybenia mohlo mať antidumpingové konanie iný výsledok. V každom prípade z tretieho žalobného dôvodu vyplýva, že vysvetlenie uvedené v tejto súvislosti v konečnom informačnom dokumente umožnilo žalobcom napadnúť neexistenciu obdobnej úpravy v prípade dovozu zo Spojených štátov. To znamená, že štvrtú výhradu treba tiež zamietnuť ako nedôvodnú.
- 279 V rámci piatej výhrady žalobcovia tvrdia, že konečný informačný dokument neobsahoval nijaké podrobnosti týkajúce sa dôvodu, prečo vylúčenie výrobcov zmesí E85 a podobných zmesí z výrobného odvetvia Únie „od začiatku“ nemalo nijaký vplyv na stanovenie značnej ujmy. Podľa ich názoru sa v spise nenachádza nič, čo by v tejto súvislosti podporovalo konštatovanie Komisie uvedené v jej odpovedi na pripomienky žalobcov ku konečnému informačnému dokumentu, že výroba takých zmesí „[bola] veľmi obmedzená“.
- 280 V tejto súvislosti Rada vo vyjadrení k žalobe uvádza, že tieto tvrdenia sú nesprávne, keďže Komisia nevylúčila zmesi E85 „od začiatku“. Tvrdí, že podľa dostupných informácií bolo v Únii len niekoľko výrobcov zmesí E85 a ich výroba bola podľa všetkého veľmi obmedzená, pričom v nedôvernej verzii dotazníkov dvoch výrobcov Únie bolo uvedené, že vyrábajú E85 v malých množstvách, a teda tieto zistené malé množstvá boli použité pri výpočtoch.
- 281 Na jednej strane je potrebné konštatovať, že žalobcovia nevysvetlili výraz „podobné zmesi“. Tvrdenie týkajúce sa týchto „podobných zmesí“ teda nie je uvedené súvislým a pochopiteľným spôsobom v zmysle judikatúry citovanej v bode 254 vyššie a treba ho zamietnuť ako neprípustné.
- 282 Na druhej strane žalobcovia nepopierajú pravdivosť skutočností, ktoré Rada uviedla vo vyjadrení k žalobe. Preto je potrebné poukázať na to, že z vysvetlení Rady vyplýva, že zmesi E85 neboli „od začiatku“ vylúčené z prešetrovania a že v administratívnom spise sa nachádzali listiny, ktoré potvrdzovali skutočnosť, že výroba predmetných zmesí v Únii bola „veľmi obmedzená“. Piatu výhradu preto treba zamietnuť v zostávajúcej časti ako nedôvodnú.

- 283 V rámci šiestej výhrady žalobcovia tvrdia, že Rada napriek ich žiadosti predloženej úradníkovi pre vypočítanie počas vypočítania pred Komisiou neposkytla údaje o nákladoch na suroviny vynaložených výrobcami tvoriacimi výrobné odvetvie Únie. Domnievajú sa, že ak by mali tieto údaje k dispozícii, mohli by „s väčšou istotou“ preukázať, že údajná značná ujma bola spôsobená zvýšením nákladov na suroviny vo výrobnom odvetví Únie.
- 284 V tejto súvislosti treba predovšetkým konštatovať, že žalobcovia počas vypočítania z 11. septembra 2012 požiadali o poskytnutie „údajov týkajúcich sa trendov nákladov na výrobu a suroviny“. Podľa zápisnice o tomto vypočítaní úradník pre vypočítanie vyzval vyšetrovací tím Komisie, aby písomne poskytol vysvetlenia najneskôr 18. septembra 2012. Na jednej strane treba poukázať na to, že žalobcovia vo svojich písomných podaniach vôbec neuvádzajú, že úradník pre vypočítanie sa touto ich žiadosťou náležite nezaoberal. Na druhej strane žalobcovia tiež nepreukázali, že zopakovali svoju žiadosť v rámci konečného poskytnutia informácií podľa článku 20 ods. 2 základného nariadenia.
- 285 Ďalej je potrebné konštatovať, že žalobcovia nepredložili nijaký dôkaz, ktorý by nasvedčoval tomu, že požiadali Radu, aby im poskytla predmetné údaje.
- 286 Napokon Rada uvádza, že informácie, podľa ktorých si väčšina výrobcov tvoriacich výrobné odvetvie Únie zabezpečuje riziko výkyvov cien surovín, majú dôverný charakter, a teda ich nemožno založiť do nedôvernej verzie spisu, čo žalobcovia nespochybnili.
- 287 Z toho vyplýva, že žalobcovia nepreukázali, že inštitúcie sa v rámci povinností vyplývajúcich z článku 20 ods. 2 a 4 základného nariadenia náležite nezaoberali ich žiadosťami o sprístupnenie doplňujúcich informácií o nákladoch na suroviny vynaložených výrobným odvetvím Únie. Preto tvrdenie, na ktorom je založená šiesta výhrada, nemožno prijať.
- 288 V rámci siedmej výhrady žalobcovia tvrdia, že doplňujúci informačný dokument, v ktorom Komisia navrhla zmeniť dobu platnosti navrhovaného konečného dumpingového opatrenia z troch na päť rokov, nebol dostatočne odôvodnený, keďže v ňom „boli zamietnuté len dva z troch dôvodov, na základe ktorých Rada pôvodne navrhla trojročnú dobu platnosti“, a nebol „preskúmaný tretí dôvod“.
- 289 Je potrebné konštatovať – ako Rada správne uvádza, pričom žalobcovia jej v tejto súvislosti neprotirečia –, že podľa článku 11 ods. 2 základného nariadenia je štandardná doba platnosti antidumpingových opatrení päť rokov. Doplňujúci informačný dokument teda stanovoval návrat k štandardnej dobe. V tejto súvislosti treba konštatovať, že povinnosť odôvodnenia v rámci antidumpingových opatrení nezaväzuje inštitúcie vysvetliť, prečo bolo stanovisko, ktoré bolo zaujaté v určitom štádiu antidumpingového konania, prípadne neopodstatnené (pozri v tomto zmysle rozsudok Whirlpool Europe/Rada, už citovaný v bode 253 vyššie, EU:T:2010:390, bod 116).
- 290 Žalobcovia navyše nevysvetlili, aký vplyv mala skutočnosť, že v konečnom informačnom dokumente nebol preskúmaný „tretí dôvod“, na základe ktorého Komisia pôvodne odôvodnila len trojročnú dobu platnosti.
- 291 Preto je potrebné zamietnuť siedmu výhradu ako nedôvodnú.
- 292 Vzhľadom na to, že sedem výhrad, ktoré uviedli žalobcovia, nemožno prijať, je potrebné zamietnuť aj tvrdenie žalobcov, že napadnuté nariadenie nie je „riadne odôvodnené“, lebo konečný informačný dokument bol neúplný. Preto treba prvú časť desiateho žalobného dôvodu zamietnuť ako čiastočne neprípustnú a čiastočne nedôvodnú.

O druhej časti desiateho žalobného dôvodu založenej na tom, že doplňujúci informačný dokument bol oznámený najprv členským štátom a osobe, ktorá podala podnet, a až potom žalobcom, a to v rozpore so zásadami riadnej správy vecí verejných a zákazu diskriminácie, právom na obhajobu, ako aj článkom 20 ods. 5 základného nariadenia

- 293 Žalobcovia v podstate tvrdia, že Komisia predložila návrh na zmenu doby platnosti opatrení z troch na päť rokov zástupcom členských štátov v poradnom výbore a osobe, ktorá podala podnet, skôr než bola táto informácia poskytnutá žalobcom, a to v rozpore so zásadami zákazu diskriminácie a riadnej správy vecí verejných, ako aj práva žalobcov a „ich členov“ na obhajobu. Navyše uvádzajú, že skutočnosť, že poradný výbor schválil zmenu doby platnosti opatrení na zasadnutí, ktoré sa uskutočnilo dva dni pred oznámením konečného informačného dokumentu zúčastneným stranám, a teda pred predložením pripomienok žalobcov, je v rozpore s povinnosťou zohľadniť pripomienky týkajúce sa konečného informačného dokumentu stanovenou v článku 20 ods. 5 základného nariadenia.
- 294 Rada popiera tvrdenia žalobcov.
- 295 Je potrebné pripomenúť, že podľa článku 20 ods. 5 základného nariadenia „námietky vznesené po konečnom poskytnutí informácií sa zohľadnia, len ak sú doručené v lehote stanovenej Komisiou, ktorá nesmie byť kratšia ako 10 dní, a to s prihliadnutím na naliehavosť záležitosti“.
- 296 V prvom rade, pokiaľ ide o údajné porušenie práva na obhajobu, stačí konštatovať, že žalobcovia nevysvetlili, ako by oni alebo ich členovia mohli v prípade neexistencie údajného pochybenia lepšie zabezpečiť svoju obranu. Preto je potrebné zamietnuť toto tvrdenie vzhľadom na judikatúru citovanú v bode 252 vyššie.
- 297 V druhom rade, čo sa týka tvrdenia, že osoba, ktorá podala podnet, bola informovaná o zmene doby platnosti opatrení, skôr než bola táto informácia poskytnutá ostatným zúčastneným stranám, žalobcovia sa odvolávajú na tlačové oznámenie uverejnené na internetovej stránke združenia ePure 20. decembra 2012, v ktorom toto združenie oznámilo, že Únia pokročila smerom k uloženiu antidumpingových opatrení v prejednávanej veci na obdobie piatich rokov, lebo také „rozhodnutie“ bolo „schválené“ väčšinou členských štátov.
- 298 Rada popiera toto tvrdenie a vo vyjadrení k žalobe uvádza, že Komisia informovala o návrhu na zmenu doby platnosti opatrení všetky zúčastnené strany, vrátane osoby, ktorá podala podnet, súčasne, a to 21. decembra 2012. Ďalej uvádza, že nie je povinná vysvetliť alebo obhájiť obsah tlačového oznámenia zverejneného treťou osobou.
- 299 V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že uvedené tlačové oznámenie je len indíciou, ktorá nepreukazuje, že Rada alebo Komisia v skutočnosti informovali osobu, ktorá podala podnet, o zmene dĺžky trvania opatrení skôr ako žalobcov, a že žalobcovia neuviedli na podporu svojho tvrdenia nijaký iný dôkaz. Je teda potrebné zamietnuť toto tvrdenie z dôvodu, že žalobcovia ho nepreukázali.
- 300 V treťom rade treba preskúmať tvrdenie, že návrh na zmenu doby platnosti opatrení bol vopred oznámený zástupcom členských štátov v poradnom výbore.
- 301 Podľa žalobcov sa v oznámení združenia ePure z 20. decembra 2012 spomína hlasovanie v poradnom výbore na zasadnutí, ktoré sa konalo 19. decembra 2012, pričom toto oznámenie preukazuje, že Komisia predložila návrh na zmenu doby platnosti opatrení z troch na päť rokov zástupcom členských štátov v poradnom výbore a osobe, ktorá podala podnet, skôr než bola táto informácia poskytnutá žalobcom. Rada popiera toto tvrdenie a vo vyjadrení k žalobe uvádza, že Komisia informovala o návrhu na zmenu doby platnosti opatrení členské štáty, ako aj zúčastnené strany súčasne, a to 21. decembra 2012.

- 302 Pokiaľ ide po prvé o údajné porušenie zásady zákazu diskriminácie inštitúciami Únie, je potrebné poukázať na to, že predpokladom porušenia tejto zásady je, že inštitúcie Únie zaobchádzali rozdielne s porovnateľnými situáciami, čím znevýhodnili niektoré subjekty v porovnaní s inými, pričom toto rozdielne zaobchádzanie nie je odôvodnené existenciou podstatných objektívnych odlišností (rozsudok z 23. októbra 2003, Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures a Zhejiang Yankon/Rada, T-255/01, Zb., EU:T:2003:282, bod 60).
- 303 V tejto súvislosti stačí poukázať na to, že zástupcovia členských štátov v poradnom výbore nie sú – na rozdiel od žalobcov – zúčastnenými stranami v antidumpingovom konaní. Z toho vyplýva, že žalobcovia a členské štáty sa nenachádzali v porovnateľných situáciách v zmysle judikatúry. Preto sa poskytnutie informácií členským štátom nespravuje článkom 20 základného nariadenia, ale sa vykonáva na základe článku 15 ods. 2 tohto nariadenia v pôvodnom znení, ktoré sa vzťahuje na prejednávanú vec a podľa ktorého Komisia poskytne členským štátom pred zasadnutím poradného výboru „všetky príslušné informácie“.
- 304 Pokiaľ ide po druhé o údajné porušenie zásady riadnej správy vecí verejných, je potrebné pripomenúť, že Komisia a Rada sú počas správneho konania povinné dodržiavať základné práva Únie, ku ktorým patrí právo na riadnu správu vecí verejných zakotvené v článku 41 Charty základných práv Európskej únie, ktoré zahŕňa súbor osobitných práv. Zásada riadnej správy vecí verejných pritom sama osebe nepriznáva práva jednotlivcom, okrem prípadu, keď je vyjadrením osobitných práv v zmysle článku 41 Charty základných práv (rozsudok zo 4. októbra 2006, Tillack/Komisia, T-193/04, Zb., EU:T:2006:292, bod 127). Žalobcovia sa však vôbec nedovoľávajú takého osobitného práva.
- 305 V každom prípade aj za predpokladu, že tvrdenie žalobcov by sa chápalo tak, že ním namietajú porušenie povinnosti náležitej starostlivosti, treba pripomenúť, že uvedená povinnosť zaväzuje príslušnú inštitúciu starostlivo a nezaujato preskúmať všetky relevantné aspekty konkrétneho prípadu [pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. decembra 2014, Crown Equipment (Suzhou) a Crown Gabelstapler/Rada, T-643/11, Zb. (výňatky), EU:T:2014:1076, bod 46 a citovanú judikatúru]. Keďže však žalobcovia v prejednávanej veci nepredložili nijaký dôkaz, ktorý by mohol požadovaným spôsobom preukázať, že Komisia alebo Rada porušila túto povinnosť, tvrdenie týkajúce sa porušenia zásady riadnej správy vecí verejných treba zamietnuť ako nedôvodné.
- 306 Preto je potrebné zamietnuť tvrdenie žalobcov týkajúce sa porušenia zásad zákazu diskriminácie a riadnej správy vecí verejných.
- 307 V štvrtom rade treba tiež zamietnuť tvrdenie žalobcov, že došlo k porušeniu článku 20 ods. 5 základného nariadenia, lebo návrh na zmenu doby platnosti opatrení bol predložený poradnému výboru a „schválený“ týmto výborom ešte pred predložením pripomienok zúčastnených strán. Aj za predpokladu, že toto ustanovenie – ako to tvrdia žalobcovia – ukladá „inštitúciám“ povinnosť zohľadniť „pripomienky týkajúce sa konečného informačného dokumentu“, stačí uviesť, že žalobcovia – v rozpore s tým, čo vyžaduje judikatúra citovaná v bode 252 vyššie – nevysvetlili, do akej miery by v prípade neexistencie údajného pochybenia mohlo mať antidumpingové konanie iný výsledok. V každom prípade treba pripomenúť, že podľa článku 9 ods. 4 základného nariadenia v pôvodnom znení, ktoré sa vzťahuje na prejednávanú vec, Rada uloží konečné antidumpingové clo po konzultácii s poradným výborom, ktorý navyše nie je inštitúciou. Je pravda, že článok 15 ods. 2 základného nariadenia v pôvodnom znení stanovuje, že Komisia vopred poskytne členským štátom „všetky príslušné informácie“. Na jednej strane však žalobcovia netvrdia, že Rada pri prijímaní napadnutého nariadenia nezohľadnila ich pripomienky predložené 2. januára 2013, ktoré sa týkali dĺžky trvania opatrení. Na druhej strane žalobcovia tiež netvrdia, že ich pripomienky predložené 2. januára 2013 obsahovali príslušné informácie, ktoré mala Komisia na základe toho istého odseku poskytnúť členským štátom.
- 308 Druhú časť desiateho žalobného dôvodu teda treba zamietnuť.

O tretej časti desiateho žalobného dôvodu založenej na neúplnom prístupe k nedôvernej verzii spisu týkajúceho sa prešetrovania, na porušení práva na obhajobu, článku 6 ods. 7 a článku 19 ods. 1 a 2 základného nariadenia

309 Žalobcovia tvrdia, že Komisia im odmietla sprístupniť určité informácie, určité dôkazy a určité dokumenty napriek viacerým žiadostiam, ktoré podali v tejto súvislosti počas prešetrovania. Domnievajú sa, že to je v rozpore s článkom 6 ods. 7 a s článkom 19 ods. 1 a 2 základného nariadenia a porušuje to ich právo na obhajobu. Žalobcovia uvádzajú päť výhrad, v rámci ktorých tvrdia, že Komisia neposkytla úplný prístup k nedôvernej verzii spisu týkajúceho sa prešetrovania.

310 Rada popiera tvrdenia žalobcov.

311 Článok 6 ods. 7 základného nariadenia stanovuje:

„Osoby, ktoré podali podnet, dovozcovia a vývozcovia a ich zastupiteľské združenia, organizácie užívateľov a spotrebiteľov, ktorí sa prihlásili v súlade s článkom 5 ods. 10, ako [aj] zástupcovia krajiny vývozu sa môžu na základe písomnej žiadosti zoznámiť so všetkými informáciami, ktoré poskytla strana dotknutá zisťovaním, s výnimkou interných dokumentov pripravených orgánmi [Únie] alebo [jej] členských štátov, a ktoré sú relevantné pre predloženie ich prípadu a nie sú dôverné v zmysle článku 19 a boli použité pri zisťovaní. Tieto strany môžu reagovať na uvedené informácie a ich pripomienky sa zohľadnia v prípade, že sú dostatočne odôvodnené.“

312 Podľa článku 19 ods. 1 základného nariadenia „všetky informácie dôverného charakteru (napr. ktorých vyzradenie by mohlo poskytnúť veľkú konkurenčnú výhodu konkurentovi, malo nepriaznivé dôsledky pre osobu poskytujúcu informácie alebo osobu, od ktorej získala informácie), prípadne informácie poskytnuté dôverne stranami pri zisťovaní, ak je na to dobrý dôvod, považujú príslušné orgány za dôverné“.

313 Článok 19 ods. 5 základného nariadenia stanovuje:

„Rada, Komisia a členské štáty alebo ich úradníci bez výslovného súhlasu poskytovateľa nevyzradia žiadne informácie získané na základe tohto nariadenia, ak ich poskytovateľ požiadal o dôverné zaobchádzanie. Výmena informácií medzi Komisiou a členskými štátmi alebo informácie o poradách uskutočnených podľa článku 15, prípadne interných dokumentov vypracovaných orgánmi [Únie] alebo [jej] členskými štátmi, sa nevyzradia okrem prípadov výslovne ustanovených v tomto nariadení.“

314 Porušenie práva na prístup k spisu týkajúcemu sa prešetrovania môže spôsobiť zrušenie napadnutého nariadenia len vtedy, ak by sprístupnenie dotknutých dokumentov malo šancu, hoci aj obmedzenú, doviest' správne konanie k inému výsledku za predpokladu, že by sa ich dotknutý podnik mohol v priebehu uvedeného konania dovoľávať (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. februára 2012, Rada a Komisia/Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP, C-191/09 P a C-200/09 P, Zb., EU:C:2012:78, bod 174).

315 Pokiaľ ide o prvú výhradu, žalobcovia sa domnievajú, že Komisia odmietla sprístupniť alebo poskytnúť nedôvernú verziu zhrnutia databázy Eurostatu (Štatistický úrad Európskej únie) a iných vnútroštátnych colných databáz, ktoré sa používajú na stanovenie objemu a hodnoty rôznych dovezených výrobkov.

316 Je potrebné konštatovať, že v rámci prvej výhrady žalobcovia – v rozpore s tým, čo vyžaduje judikatúra citovaná v bodoch 252 a 314 vyššie – nevysvetlili, do akej miery by v prípade neexistencie údajného pochybenia mohlo mať antidumpingové konanie iný výsledok. Prvú výhradu teda treba zamietnuť ako nedôvodnú.

- 317 V rámci druhej výhrady žalobcovia tvrdia, že Komisia im odmietla poskytnúť interný dokument, ktorý obsahoval stanovisko Generálneho riaditeľstva (GR) Komisie pre dane a colnú úniu týkajúce sa vymedzenia príslušného výrobku.
- 318 Na jednej strane treba konštatovať, že v rámci tejto výhrady žalobcovia – v rozpore s tým, čo vyžaduje judikatúra citovaná v bodoch 252 a 314 vyššie – nevysvetlili, do akej miery by v prípade neexistencie údajného pochybenia mohlo mať antidumpingové konanie iný výsledok. Na druhej strane je potrebné uviesť, že podľa článku 19 ods. 5 základného nariadenia sa interné dokumenty nevyzradia okrem prípadov výslovne ustanovených v tomto nariadení. Preto treba druhú výhradu zamietnuť ako nedôvodnú.
- 319 V rámci tretej výhrady žalobcovia tvrdia, že – pokiaľ ide o určenie časti výroby etanolu z cukrovej repy – Komisia vychádzala z e-mailu osoby, ktorá podala podnet, v ktorom bola uvedená číselná hodnota 12 %, ale neposkytla nijakú informáciu o zdroji použitých údajov a použitej metodike, na základe ktorých dospela k tomuto odhadu. Žalobcovia sa domnievajú, že v dôsledku toho nemohli dokázať Komisii, že ich „vyššie číselné hodnoty“ týkajúce sa výroby etanolu z cukrovej repy boli „správnymi číselnými hodnotami“.
- 320 Je potrebné poukázať na to, že v rámci tohto tvrdenia žalobcovia – v rozpore s tým, čo vyžaduje judikatúra citovaná v bodoch 252 a 314 vyššie – nevysvetlili, do akej miery by v prípade oznámenia zdroja a metódy použitej pri výpočte mohlo mať antidumpingové konanie iný výsledok.
- 321 V každom prípade Komisia vysvetlila, že nebola oprávnená zverejniť predmetné informácie z dôvodu, že ich súčasťou boli dôverné obchodné informácie poskytnuté osobou, ktorá podala podnet. V tejto súvislosti na jednej strane žalobcovia nevysvetlili, v akom zmysle údaj uvedený v časti predmetného e-mailu, ktorú citujú na strane 434 prílohy A.10 žaloby, podľa ktorého percentuálna sadzba 12 % pochádza od obchodného analytika, nestačí na identifikáciu zdroja predmetných údajov. Na druhej strane z uvedenej citácie vôbec nevyplýva, že tento e-mail obsahoval opis metódy použitej pri výpočte predmetného podielu na trhu.
- 322 Tretiu výhradu teda treba zamietnuť ako nedôvodnú.
- 323 V rámci štvrtej výhrady žalobcovia tvrdia, že v nedôvernej verzii spisu sa nenachádza nič, čo by podporovalo konštatovanie uvedené v odôvodnení 141 napadnutého nariadenia, podľa ktorého si väčšina výrobcov tvoriacich výrobné odvetvie Únie zabezpečuje riziko výkyvov cien surovín.
- 324 Na jednej strane je potrebné poukázať na to, že v rámci štvrtej výhrady žalobcovia nenamietajú nijaké porušenie svojho práva na prístup k nedôvernej verzii spisu. Preto je táto výhrada neúčinná a treba ju zamietnuť.
- 325 Na druhej strane Rada v každom prípade vysvetlila, že počas overení na mieste výrobcovia Únie poskytli podrobné vysvetlenia týkajúce sa zabezpečenia rizík a že predmetné informácie majú dôverný charakter, a teda nebolo možné založiť ich do nedôvernej verzie spisu. Okrem toho žalobcovia nepopierajú konštatovanie Rady, že prax spočívajúca v zabezpečení výkyvov cien je v predmetnom odvetví bežná a že by bolo ľahké overiť ju vďaka verejne dostupným informáciám vo výročných správach výrobcov Únie. V dôsledku treba aj štvrtú výhradu zamietnuť ako nedôvodnú.
- 326 V rámci piatej výhrady žalobcovia uvádzajú, že pripomienky združenia ePure týkajúce sa zmeny doby platnosti opatrení z troch na päť rokov neboli založené do nedôvernej verzie spisu v dostatočnom časovom predstihu tak, aby si mohli pripraviť pripomienky v súvislosti s touto zmenou do 2. januára 2013. Pripomienky združenia ePure boli založené do nedôvernej verzie spisu až 4. februára 2013.

- 327 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že žalobcovia nevysvetlili, do akej miery by v prípade neexistencie údajného pochybenia mohlo mať antidumpingové konanie iný výsledok, ako to vyžaduje judikatúra citovaná v bodoch 252 a 314 vyššie.
- 328 V každom prípade Rada tvrdí, že v doplňujúcom informačnom dokumente z 21. decembra 2012 Komisia zhrnula tvrdenia združenia ePure týkajúce sa doby platnosti a vysvetlila, prečo sa vrátila k štandardnej päťročnej dobe. Pokiaľ ide o pripomienky osoby, ktorá podala podnet, je potrebné poznamenať, že doplňujúci informačný dokument obsahuje v podstate rovnaké informácie ako odôvodnenie 173 napadnutého nariadenia, a teda v ňom boli uvedené podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktoré sa inštitúcie chceli v prejednávanej veci odvolávať. Naproti tomu žalobcovia v replike len napádajú konštatovanie Rady, pričom však nešpecifikujú, ktoré pripomienky združenia ePure neboli dostatočne zhrnuté v doplňujúcom informačnom dokumente.
- 329 Žalobcovia navyše v replike uvádzajú, že doplňujúci informačný dokument je len popretím tvrdení v prospech doby platnosti, ktorú Komisia pôvodne navrhla, bez akéhokoľvek skutočného vysvetlenia. Na základe ustanovení článku 44 ods. 1 písm. c) a článku 48 ods. 2 rokovacieho poriadku z 2. mája 1991 treba konštatovať, že táto nová výhrada je oneskorená, lebo bola uvedená v replike, a je potrebné zamietnuť ju ako neprípustnú (pozri v tomto zmysle uznesenie z 24. septembra 2009, Alcon/ÚHVT, C-481/08 P, EU:C:2009:579, bod 17, a rozsudok z 30. apríla 2015, VTZ a i./Rada, T-432/12, EU:T:2015:248, bod 158). Aj za predpokladu, že táto nová výhrada nebola uvedená oneskorene, stačí konštatovať, že žalobcovia v rámci nej nenamietajú nijaké porušenie svojho práva na prístup k nedôvernej verzii spisu týkajúceho sa prešetrovania. Treba ju teda tiež zamietnuť ako neúčinnú.
- 330 Preto je potrebné konštatovať, že žalobcovia si mohli včas pripraviť pripomienky v súvislosti so zmenou doby platnosti antidumpingových opatrení. Piatu výhradu, ako aj novú výhradu spomenutú v predchádzajúcom bode teda treba zamietnuť.
- 331 Z toho vyplýva, že tretiu časť desiateho žalobného dôvodu treba zamietnuť.

O štvrtej časti desiateho žalobného dôvodu založenej na nedostatočnej lehote poskytnutej žalobcom na predloženie pripomienok ku konečnému informačnému dokumentu v rozpore s článkom 20 ods. 5 základného nariadenia a právom na obhajobu

- 332 Žalobcovia sa domnievajú, že Rada im neposkytla minimálnu desaťdňovú zákonnú lehotu stanovenú v článku 20 ods. 5 základného nariadenia na predloženie pripomienok ku konečnému informačnému dokumentu. V každom prípade minimálna desaťdňová zákonná lehota podľa ich názoru nepredstavovala dostatočnú lehotu na predloženie pripomienok k takému zložitému informačnému dokumentu, aký bol oznámený v prejednávanej veci.
- 333 Rada popiera tvrdenia žalobcov.
- 334 Na úvod je potrebné poznamenať, že podľa názvu štvrtej časti desiateho žalobného dôvodu v žalobe Rada neposkytla „žalobcom“ dostatok času na predloženie pripomienok ku konečnému informačnému dokumentu. V žalobe však žalobcovia tvrdia, že oni „a ich členovia“ nemali dostatok času na predloženie pripomienok.
- 335 V tejto súvislosti treba poznamenať, že žalobcovia vo svojich písomných podaniach nevysvetlili, ktorí z ich členov dostali konečný informačný dokument. Pokiaľ teda žalobcovia chcú v rámci tejto časti namietat porušenie procesných práv „svojich členov“, je potrebné poukázať na to, že taký nepresný návrh nespĺňa podmienky stanovené v článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku z 2. mája 1991, ktorý vyžaduje, aby zo žaloby súvislým a pochopiteľným spôsobom vyplývali podstatné skutkové

a právne okolnosti, na ktorých sa zakladá (pozri bod 254 vyššie). V dôsledku toho v rozsahu, v akom žalobcovia tvrdia, že ich členovia nemali dostatok času na predloženie pripomienok v súvislosti s konečným informačným dokumentom, túto časť treba zamietnuť ako neprípustnú.

- 336 Čo sa týka tvrdenia, že Rada neposkytla žalobcom dostatok času na predloženie pripomienok ku konečnému informačnému dokumentu, je potrebné pripomenúť, že článok 20 ods. 5 základného nariadenia v podstate stanovuje, že inštitúcie sú povinné zohľadniť pripomienky zúčastnených strán len pod podmienkou, že budú doručené v lehote stanovenej Komisiou, ktorá nesmie byť kratšia ako desať dní.
- 337 V prejednávanej veci Komisia oznámila žalobcom konečný informačný dokument 6. decembra 2012, pričom ich požiadala, aby predložili prípadné pripomienky „do desiatich dní...“, teda do 17. decembra 2012 napoludnie“. Desaťdňová lehota na predloženie pripomienok k tomuto dokumentu stanovená v článku 20 ods. 5 základného nariadenia sa skončila v nedeľu 16. decembra 2012. Na základe článku 3 ods. 4 nariadenia Rady (EHS, Euratom) č. 1182/71 z 3. júna 1971, ktorým sa stanovujú pravidlá pre lehoty, dátumy a termíny (Ú. v. ES L 124, 1971, s. 1; Mim. vyd. 01/001, s. 51), vzhľadom na to, že posledný deň lehoty bola nedeľa, lehota sa skončila uplynutím poslednej hodiny nasledujúceho pracovného dňa, teda uplynutím poslednej hodiny 17. decembra 2012. Komisia však požiadala zúčastnené strany, aby predložili pripomienky k tomuto dokumentu do 17. decembra 2012 napoludnie, a nie o polnoci. Žalobcovia napriek tomu predložili pripomienky v lehote stanovenej Komisiou. Listom z 21. decembra 2012 Komisia oznámila doplňujúci informačný dokument týkajúci sa zmeny dĺžky trvania navrhovaných opatrení. V tomto liste však Komisia požiadala zúčastnené strany, aby predložili svoje pripomienky k navrhovanej zmene, ako aj ku konečnému informačnému dokumentu zo 6. decembra 2012 do 2. januára 2013 do skončenia prevádzkovej doby.
- 338 Na jednej strane je potrebné konštatovať, že žalobcovia vo svojich písomných podaniach nevysvetlili, ako podľa ich názoru správne konanie mohlo na základe údajnej nesprávnosti viesť k inému výsledku. V tejto súvislosti sa rozhodlo, že nedodržanie lehoty desiatich dní upravenej v článku 20 ods. 5 základného nariadenia môže viesť k zrušeniu napadnutého nariadenia len vtedy, ak existuje možnosť, že správne konanie mohlo na základe tejto nesprávnosti viesť k inému výsledku, čo by konkrétne zasiahlo právo žalobcu na obranu (pozri v tomto zmysle rozsudok Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, už citovaný v bode 250 vyššie, EU:C:2009:598, bod 81 a citovaný judikatúru).
- 339 Na druhej strane, ako Rada správne uviedla, Komisia svojím listom z 21. decembra 2012 poskytla žalobcom dodatočnú lehotu na predloženie pripomienok ku konečnému informačnému dokumentu zo 6. decembra 2012. Z toho vyplýva, že inštitúcie vôbec neporušili článok 20 ods. 5 základného nariadenia.
- 340 Pokiaľ ide o tvrdenie, že desaťdňová lehota nepostačovala na predloženie pripomienok k takému zložitému informačnému dokumentu, a to aj vzhľadom na neexistenciu nariadenia, ktorým by sa ukladalo dočasné clo a ktoré by obsahovalo predbežný výpočet dumpingového rozpätia, stačí pripomenúť – ako bolo uvedené v bode 337 vyššie –, že žalobcovia mali k dispozícii nielen minimálnu zákonnú lehotu, ale Komisia im následne 21. decembra 2012 poskytla dodatočnú lehotu v dĺžke dvanástich kalendárnych dní na predloženie pripomienok k tomuto dokumentu. Žalobcovia netvrdia, že táto predĺžená lehota bola nedostatočná.
- 341 Okrem toho žalobcovia v replike tvrdia, že v súvislosti s doplňujúcim informačným dokumentom z 21. decembra 2012 sa inštitúcie dopustili ďalšieho procesného pochybenia, keďže konzultácia s antidumpingovým poradným výborom sa uskutočnila už na zasadnutí z 19. decembra 2012 bez toho, aby tento výbor vedel o podstatnej skutočnosti, ktorou bolo stanovisko žalobcov a amerických výrobcov týkajúce sa zmenenej doby platnosti navrhovaných opatrení. Na základe ustanovení článku 44 ods. 1

písm. c) a článku 48 ods. 2 rokovacieho poriadku z 2. mája 1991 treba konštatovať, že táto nová výhrada je oneskorená, lebo bola uvedená v replike, a je potrebné zamietnuť ju ako neprípustnú (pozri judikatúru citovaných v bode 329 vyššie).

342 Z toho vyplýva, že štvrtú časť desiateho žalobného dôvodu treba tiež zamietnuť.

343 Z vyššie uvedeného vyplýva, že desiaty žalobný dôvod treba zamietnuť v celom rozsahu.

344 Vzhľadom na to, že druhej časti prvého žalobného dôvodu sa vyhovel a v dôsledku toho sa vyhovel aj tomuto žalobnému dôvodu, treba teda zrušiť napadnuté nariadenie v rozsahu, v akom sa týka spoločností Patriot Renewable Fuels, Plymouth Energy Company, POET a Platinum Ethanol, ktoré sú členmi žalobcov. V zostávajúcej časti treba prejednávajú žalobu zamietnuť ako čiastočne neprípustnú a čiastočne nedôvodnú.

O trovách

345 Podľa článku 134 ods. 1 a 3 rokovacieho poriadku je účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Ak mali účastníci konania úspech len v časti predmetu konania, každý z nich znáša vlastné trovy konania. Ak sa to však zdá oprávnené vzhľadom na okolnosti prípadu, Všeobecný súd môže rozhodnúť, že účastník konania znáša vlastné trovy konania a je povinný nahradiť časť trov konania druhého účastníka.

346 Keďže žalobcovia a Rada mali v prejednávanej veci úspech len v časti predmetu konania, znášajú svoje vlastné trovy konania.

347 V súlade s článkom 138 ods. 1 a 3 rokovacieho poriadku Komisia a združenie ePure znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Vykonávacie nariadenie Rady (EÚ) č. 157/2013 z 18. februára 2013, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz bioetanolu s pôvodom v Spojených štátoch amerických, sa zrušuje v rozsahu, v akom sa týka spoločností Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC a Platinum Ethanol LLC.**
- 2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**
- 3. Growth Energy a Renewable Fuels Association, Rada Európskej únie, Európska komisia a ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Dittrich

Schwarcz

Tomljenović

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 9. júna 2016.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu	2
Konanie a návrhy účastníkov konania	4
1. O návrhu na spojenie s vecou T-277/13, Marquis Energy/Rada	4
2. O vedľajších účastníctvach	4
3. O opatreniach na zabezpečenie priebehu konania a o ústnej časti konania	4
4. O žiadostiach o dôverné zaobchádzanie	5
5. O návrhoch účastníkov konania	5
Právny stav	6
1. O prípustnosti	7
O aktívnej legitímácii takých združení, akými sú žalobcovia	7
O aktívnej legitímácii žalobcov	10
O samostatnej aktívnej legitímácii žalobcov	11
O aktívnej legitímácii žalobcov ako zástupcov svojich členov	13
– O priamej dotknutosti žalobcov ako zástupcov výrobcov bioetanolu vybraných do vzorky .	13
– O osobnej dotknutosti žalobcov ako zástupcov výrobcov bioetanolu vybraných do vzorky .	16
– O existencii alternatívnych opravných prostriedkov	19
O aktívnej legitímácii žalobcov ako zástupcov iných svojich členov, než sú štyria výrobcovia vybraní do vzorky	20
O záujme na konaní	21
2. O veci samej	22
O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 2 ods. 8, článku 9 ods. 5 a článku 18 ods. 1, 3 a 4 základného nariadenia, porušení zásad právnej istoty, legitímnej dôvery a riadnej správy vecí verejných, ako aj na zjavne nesprávnych posúdeniach, ktorých sa dopustila Rada z dôvodu, že odmietla vypočítať individuálne dumpingové rozpätie a stanoviť prípadné individuálne antidumpingové clo pre členov žalobcov zaradených do vzorky	22
O uplatnení antidumpingovej dohody WTO v prejednávanej veci	24
O otázke, či štyria americkí výrobcovia vybraní do vzorky majú právo, aby sa na nich uplatnilo individuálne antidumpingové clo na základe článku 9 ods. 5 základného nariadenia	26
O otázke, či nebolo možné zaviesť v prejednávanej veci individuálne antidumpingové clá	30

O desiatom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 6 ods. 7, článku 19 ods. 1 a 2, článku 20 ods. 2, 4 a 5 základného nariadenia, ako aj práva na obhajobu, zásad zákazu diskriminácie a riadnej správy vecí verejných a na nedostatočnom odôvodnení	34
Úvodné pripomienky	34
O prvej časti desiateho žalobného dôvodu založenej na neúplnosti konečného informačného dokumentu a na porušení článku 20 ods. 2 a 4 základného nariadenia, ako aj na chybách v odôvodnení napadnutého nariadenia	35
O druhej časti desiateho žalobného dôvodu založenej na tom, že doplňujúci informačný dokument bol oznámený najprv členským štátom a osobe, ktorá podala podnet, a až potom žalobcom, a to v rozpore so zásadami riadnej správy vecí verejných a zákazu diskriminácie, právom na obhajobu, ako aj článkom 20 ods. 5 základného nariadenia	40
O tretej časti desiateho žalobného dôvodu založenej na neúplnom prístupe k nedôvernej verzii spisu týkajúceho sa prešetrovania, na porušení práva na obhajobu, článku 6 ods. 7 a článku 19 ods. 1 a 2 základného nariadenia	42
O štvrtej časti desiateho žalobného dôvodu založenej na nedostatočnej lehote poskytnutej žalobcom na predloženie pripomienok ku konečnému informačnému dokumentu v rozpore s článkom 20 ods. 5 základného nariadenia a právom na obhajobu	44
O trovách	46